

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos

august 2012

Curierul Adventist

DECIZII **EXTREME**

14

3 Editorial

Virgiliu Peicu

Secretul virtuții

4 Info Curier

- Biserica din România
- Biserica mondială
- Calendar al evenimentelor din luna septembrie 2012
- La odihnă
- Anunțuri

8 Articol principal

Iosif Diaconu

Decizii extreme

16

10 Decizii extreme

Cristinel Sava

Iertarea – începutul vindecării

13 Să ne cunoaștem familia adventistă

- Comunitatea Peretu 2
- Seychelles

14 Decizii extreme

Florian Moț

Alegerea educației și a profesiei

16 Decizii extreme

Lael Caesar

Tot înainte!

20

19 Special

Florin Bică

Ce să-i pui copilului tău în bibliotecă?

20 Colportaj

Sinziana Constantin

Ai carte, ai parte ... de un sens

22 Dosar biblic

Florin Lăiu

De ce te ferești de Biblie?

25 Special

Ted Wilson

Neprihăniți prin neprihănirea Lui

25

28 Interviu

cu Benoni Catană

Culegere de cântări creștine

30 Pagina copiilor

Fericiți lângă Isus

31 De la inimă la inimă

Romeo Asanache

Mă voi lăsa înduplecat de voi

Anul LXXXIX, august 2012. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Iacob Pop; Redactor-șef Virgiliu Peicu; Redactor Iosif Diaconu; Consultanți Teodor Huțanu, Ioan Cămpian-Tătar, Eduard Călugăru, Georget Pîrlitu, Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea; Colaboratori speciali Romică Sirbu, Nelu Burcea, Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu, Constantin Dinu; Corectură Elena Buciuman, Cristinel Sava; Tehnoredactare Irina Toncu; Adresa de corespondență Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae, nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, str. Țepeș Vodă, nr. 111, sect. 2, București; Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

Secretul virtuții

Într-una din frumoasele zile ale lunii martie 2012, împreună cu un grup de tineri din comunitatea Rebra, jud. Bistrița-Năsăud, am vizitat casa memorială a poetului George Coșbuc. Am fost impresionat de gustul și rafinamentul dovedite în aranjarea exponatelor, mărturii ale înțelepciunii și virtuții familiei poetului. Pe lângă cărțile religioase și Biblia tipărită acum 200 de ani, ghidul ne-a prezentat o cameră specială prin destinația ei. Se afla în partea cea mai retrasă a casei, de altfel foarte mare pentru vremea aceea, departe de zgomotul străzii. Era camera de rugăciune personală a familiei. Membrii familiei intrau în această cameră, care nu avea altă întrebuințare, și fiecare conversa în liniște și în taină cu Dumnezeu lui. Toți membrii familiei Coșbuc foloseau zilnic această cameră. „Îl țineau ocupat pe Dumnezeu toată ziua”, ne spunea ghidul. Exemplul acestei vieți de rugăciune s-a văzut în bunul exemplu de virtute și noblețe al celor din familia Coșbuc, așa cum a fost cunoscut și poetul și publicistul George Coșbuc.

Dincolo de bogăție, de faimă socială, de marile oportunități ale vieții, rugăciunea rămâne secretul succesului în virtute, credință, valoare morală și dăinuire peste timp. Doar rugăciunea te poate ajuta să stai de vorbă cu viitorul tău.

Rugăciunea rămâne secretul succesului în virtute, credință, valoare morală și dăinuire peste timp.

În timp ce stăteam, surprins, în camera de rugăciune a casei Coșbuc, mi-am adus aminte de un mare profet al rugăciunii, care cred că poate fi exemplul sau simbolul adventistului credincios și înțelept din zilele noastre. „M-am dus la locul meu de strajă și stăteam pe turn ca să veghez și să văd ce are să-mi spună Domnul și ce-mi va răspunde la plângerea mea” (Habacuc 2:1).

În primul rând, descoperim la profet faptul că avea un loc de rugăciune personal, undeva, într-o parte mai retrasă a casei. Aici stătea de vorbă cu Dumnezeu și își descărca sufletul, punând înaintea Lui bucuriile, mulțumirile și

plângerile. În situația povestită de Habacuc, se observă că făcuse o plângere Domnului, la care nu a primit răspunsul pe loc, așa cum ar fi vrut. Plin de așteptare, urca mereu la locul de rugăciune, căutând răspunsul Domnului. Și Domnul i-a răspuns și a zis: „Este o prorocie a cărei vreme este hotărâtă, se apropie de împlinire și nu va minți; dacă zăbovește, așteapt-o, căci va veni și se va împlini negreșit!” (vers. 3).

Cu riscul de a fi dezaprobat pentru curiozitatea mea, vreau să descopăr despre ce prorocie este vorba. Înțeleg că Domnul făcuse o făgăduință pe care profetul o dorea împlinită, dar care întârzia să apară. Din răspunsul Domnului, înțeleg că această făgăduință nu avea o dată proclamată pentru împlinire, așa cum au toate celelalte profeții și făgăduințe. De asemenea, putea întârzia pentru așteptători, dar împlinirea ei era hotărâtă și nu putea fi suspendată. Singura profeție care corespunde acestei descrieri este făgăduința revenirii lui Isus a doua oară.

În acest caz, Habacuc este cineva care a trăit sau cineva care trăiește? Eu văd în Habacuc un simbol al așteptătorului de la sfârșitul timpului. Văd la cel sigilat de Dumnezeu același plâns, același suspin și același dor după venirea Domnului. El stă în turnul străjerului și așteaptă.

Am plecat din camera de rugăciune a poetului George Coșbuc hotărât să găsesc acest loc sacru și în casa mea, și în biserica mea. Simt că la noi se stă prea puțin de vorbă cu Dumnezeu acasă și la biserică. Aceasta se vede în sărăcia noastră de virtute și bunătate. Iar credința a ajuns ca o bijuterie: rară, ascunsă, bine păzită, ferecată și nu la îndemâna oricui. Vestirea prorociei rămâne un slogan, în timp ce Isus a zis: „Scrie prorocia și sap-o pe table, ca să se poată citi ușor!” (vers. 2). ■

Camera de rugăciune a familiei Coșbuc

Virgiliu Peicu este redactor-șef al revistei CURIERUL ADVENTIST.

■ BISERICA DIN ROMÂNIA

Exelență academică reconfirmată la liceele adventiste.....

Sesiunea din această vară a examenului de bacalaureat a fost o nouă ocazie de verificare a calității învățământului preuniversitar românesc. Ca și anul trecut, realitatea a fost dureroasă pentru cei mai mulți dintre candidați, media de promovare la nivel național fiind de numai 44,25%.

Însă, pentru liceele adventiste, examenul de bacalaureat din acest an a fost o altă ocazie obiectivă și nepărtinitoare de confirmare a seriozității educației adventiste. Cu o medie generală de promovare de 84,5%, liceele din București, Cluj și Craiova au demonstrat că educația adventistă este de înaltă calitate. La Liceul Adventist „Ștefan Demetrescu” din București, promovabilitatea a fost de 91,5%, procent care l-a plasat astfel pe un onorabil loc 11 în topul liceelor din Capitală

realizat de cotidianul *Evenimentul zilei*. La Liceul Adventist „Maranatha” din Cluj, promovabilitatea a fost de 84,85%, iar la Liceul Adventist „Onisim” din Craiova au promovat 77,2%. A fost astfel împlinită făgăduința făcută lui Israel de a fi „cap, și nu coadă”.

Mai remarcăm aici alte două realizări importante obținute de Liceul Adventist „Ștefan Demetrescu” din București. Astfel, într-un clasament realizat de ziarul *Gândul*, care ține cont de ultima medie de admitere din anul 2011, acest liceu se situează pe locul 13 între liceele din București, având 8,80 ca ultimă medie de admitere. De asemenea, profesoara Claudia Enache și directorul acestui liceu, Adrian Mihalcea, au fost incluși în Corpul Național al Experților în Educație, după ce au obținut 85 și, respectiv, 94 de

puncte din 100 posibile la examenul de admitere.

Deși există încă multe prejudecăți cu privire la modul în care se învață în instituțiile adventiste, aceste date și realizări ar trebui totuși să schimbe viziunea negativă falsă pe care unii încă o nutresc. Se observă că, oriunde sunt implementate în mod serios, valorile adventiste confirmă calitatea și originea lor divină.

Promovabilitate de 100% la examenul de licență susținut de studenții Institutului Teologic Adventist

Cei 47 de studenți ai Institutului Teologic Adventist au obținut rezultate bune la examenul de licență din sesiunea iunie-iulie 2012, mediile situându-se între 8,09 pentru studenții de la Asistență Socială și 9,34 pentru cei de la Pedagogia Învățământului Primar și Preșcolar. Rata de promovare a fost de 100%, profesorii din comisiile de examinare având cuvinte de apreciere pentru studenții și profesorii instituției adventiste. Absolvenții programelor de studii Teologie Adventistă Pastorală, Limba și Literatura Română – Limba și Literatura Engleză și Pedagogia Învățământului Primar și Preșcolar au susținut examenul de licență la Universitatea din București, iar absolvenții programului de studii Asistență Socială s-au prezentat pentru același examen la Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca. Această reușită este rezultatul efortului coroborat al profesorilor, stu-

denților, familiilor acestora, dar mai ales o mărturie a binecuvântării lui Dumnezeu.

Preluare din *Info adventist*, nr. 593/6 iulie 2012

■ BISERICA MONDIALĂ

Advenștii britanici se pregătesc pentru Jocurile Olimpice

Flacăra olimpică a fost purtată pe teritoriul Marii Britanii în așteptarea începerii Jocurilor Olimpice din Londra, iar advenștii de ziua a șaptea au fost cuprinși de entuziasmul de a le vorbi altora despre Isus. S-au publicat cărți special pentru această ocazie, s-au organizat diverse evenimente, iar bisericile vor fi deschise publicului aproape permanent. De asemenea, mulți credincioși advenști fac parte din echipele olimpice de găzduire și întâmpinare. Corul de tineret al bisericii din Faifley a fost invitat de consiliul local să cânte melodii religioase la trecerea torței prin localitate. În Nottingham, torța a fost purtată de Leon Squire, în vârstă de 16 ani. Jucător de fotbal și sprinter cu potențial, Leon a renunțat la o posibilă carieră cu echipa Lincoln City pentru a respecta Sabatul.

Deși sportul este principalul aspect al Jocurilor Olimpice, evenimentul cuprinde mult mai multe domenii. Biserica centrală din Londra va organiza

numeroase programe și va avea un local deschis pe perioada Olimpiadei. Iar membrii vor avea la dispoziție literatură advenștistă variată pentru a o oferi pe durata Jocurilor Olimpice.

Deoarece sănătatea este cea mai clară legătură a Bisericii Advenștiste de Ziua a Șaptea cu Jocurile Olimpice, organizatorii speră să inspire schimbări pozitive în stilul de viață, încurajând un stil de viață sănătos și activ. Prin urmare, multe biserici organizează expoziții de sănătate, folosindu-se de abilitățile specialiștilor în domeniul sănătății și ale medicilor din biserici locale. S-au organizat programe pentru copii – școli biblice de vacanță și festivaluri pentru familii.

Obiectivul echipei de credincioși care participă la aceste evenimente este să ajute biserica să transforme această oportunitate în cel mai amplu eveniment de mărturisire din Marea Britanie.

Preluare din *Info advenștist*, nr. 593/6 iulie 2012

Atenție sporită acordată studierii istoriei Bisericii Advenștiste

Istoricii Bisericii Advenștiste de Ziua a Șaptea spun că revizuirea recentă a Centrului de Cercetare al Bisericii indică un nou angajament pentru aprofundarea înțelegerii identității și a istoriei advenștiste de către membri.

Biroul pentru Arhive, Statistică și Cercetare (ASTR) al bisericii a deschis săptămâna trecută un nou Centru de Cercetare la sediul Bisericii Advenștiste mondiale, reconfigurând spațiul existent, astfel încât mai mulți cercetători să poată lucra acolo.

Numeroasele rafturi găzduiesc cărți și jurnale, iar fotografiile istorice rare decorează pereții. Alte numeroase fotografii, înregistrări video și audio – împreună cu 1 525 de metri liniari de documente ale confesiunii – sunt păstrate într-o magazie în care temperatura este controlată. Centrul are și un calculator prin intermediul căruia

cercetătorii externi pot accesa arhiva electronică a ASTR.

„Unul dintre obiectivele mele este să încurajez mai mulți oameni să cer-

ceteze istoria noastră, deoarece cred ceea ce spunea Ellen White: «Nu avem a ne teme de nimic pentru viitor decât că vom uita calea pe care ne-a condus Dumnezeu și învățăturile acestuia din istoria noastră de până acum», a spus

David Trim, directorul ASTR, la inaugurarea oficială care a avut loc pe 5 iunie 2012.

„Să sperăm că oamenii vor vedea modul în care ne-a condus Dumnezeu în trecut, modul în care ne va conduce în viitor și cum învățăturile Lui au contribuit la progresul lucrării Sale, în ciuda provocărilor și a dificultăților cu care ne confruntăm”, a spus Ted Wilson cu acea ocazie.

Pe măsură ce biserica, cu 17 milioane de membri, continuă să crească în toată lumea, Centrul de Cercetare poate să reprezinte o temelie pentru formularea strategiilor și a hotărârilor în biserică.

Preluare din *Info advenștist*, nr. 591/22 iunie 2012

■ CALENDAR AL EVENIMENTELOR DIN LUNA SEPTEMBRIE 2012*

Data	Eveniment	Loc	Responsabil/Invitat
2-6 septembrie	Conferință biblică	Cernica	Ioan Câmpian-Tătar , secretar, Uniunea de Conferințe
7-9 septembrie	Congresul colportorilor	Stupini	Howard Faigao , director, Departamentul Publicații, Conferința Generală Gabriel Maurer , director, Departamentul Publicații, Diviziunea Euro-Africa
16 septembrie	Crosul Inimii – „Ai grijă de inima ta!”	Arad	Emil Jigău , pastor
21-22 septembrie	Congresul romilor adventiști	Stupini	Szász Ernest , director, Departamentul Grupuri Etnice, Uniunea de Conferințe
21-22 septembrie	Festivalul fanfarelor adventiste	Târgu Mureș	Departamentul muzical , Uniunea de Conferințe
22-24 septembrie	Zilele Promovării Bibliei	Eveniment național	Iacob Pop , director, Departamentul Publicații, Uniunea de Conferințe
27-29 septembrie	Convenția Sola Scriptura	Stupini	Ciprian Iorgulescu , director, Departamentul Școala de Sabat și Lucrare Personală, Uniunea de Conferințe

* Este posibil ca anumite informații prezentate aici să se modifice între timp.

■ LA ODIHNĂ

Titu Dumitrescu

Ca o carte pe care o mână nevăzută a închis-o în liniște, așa s-a încheiat viața fratelui Titu Dumitrescu.

S-a născut în com. Cioara-Doicești, jud. Brăila, la 7 aprilie 1923, în familia Mariei și a lui Zamfirache Dumitrescu. A crescut în atmosfera credinței entuziaste, avându-i ca exemplu pe părinții săi temători de Dumnezeu.

A ales să studieze la Seminarul Teologic de la Stupini, dar, după primul

an de studii, seminarul a fost desființat. După doi ani de studii la Facultatea de Matematică, circumstanțele vremii l-au împiedicat și de această dată să absolve. Întâmpinând o serie lungă de necazuri pentru a păstra Sabatul în sistemul de învățământ, a fost nevoit să se orienteze către alte domenii. A iubit florile și muntele, iar muzica și cărțile i-au fost prieteni până la bătrânețe.

Ca membru al bisericii adventiste din Brăila, a fost neobosit, contribuind, alături de fratele Ene Paulini, la înființarea Școlii Sanitare Adventiste. A fost unul dintre oamenii care nu și-au

plecat capul, chiar în anii de tristă rezonanță. Într-un moment tensionat, când adversarii se luptau cu îndârjire să aducă la tăcere corul comunității, a venit plin de curaj în fața corului, care aștepta doar un semn pentru a-L slăvi pe Dumnezeu.

În singura lună în care boala l-a ținut la pat, cea mai mare bucurie și-a găsit-o în rugăciune. S-a stins în pace, sub privirile îndurerate și atente ale celor doi fii și, deopotrivă, ale celor două nurori, așteptând clipa învierii, ca, împreună, să se bucure de veșnicie.

Marin Ilie

„Îl iubesc pe Dumnezeu și vreau să Îi slujesc.” Acestea au fost ultimele cuvinte pe care le-a rostit în momentele de luciditate fratele Marin Ilie. S-a stins din viață la vârsta de 80 de ani, lăsând în urmă un gol imens în familia al cărei părinte și sprijin a fost.

S-a născut pe 1 decembrie 1931, în com. Priseaca, jud. Olt. La numai 7 ani, a rămas fără mamă, începând

astfel să cunoască amarul și truda vieții pe pământ.

La 23 de ani, L-a primit în inimă pe Domnul Isus, ca Mântuitor personal, și a încheiat un legământ cu El prin botez. Un an mai târziu, s-a căsătorit cu Floarea Neașu, alături de care a petrecut cei 57 de ani de căsnicie. I-au crescut împreună pe cei trei copii dăruți de Dumnezeu, dar au fost un sprijin neprețuit și pentru cei șapte nepoți.

Și-a construit viața și familia prin muncă asiduă, fiind binecuvântat cu

pricepere în multe domenii practice. Deși ezitățile caracteristice omului pe acest pământ nu l-au ocolit, a rămas neșrămutat în convingerile și trăirea vieții de creștin. De-a lungul anilor, a fost conducător al comunității locale și a avut mai multe slujbe în biserică.

Pe 18 iunie 2012, a închis ochii, luându-și rămas-bun de la cea care i-a stat alături toată viața și lăsându-le celor dragi mângâierea și speranța că, în ziua învierii, se vor îmbrățișa din nou, pentru veșnicie.

■ ANUNȚURI

Întâlnirea membrilor AFDMC – Deva, 1 septembrie 2012

Membrii Asociației Foștilor Deținuți pe Motive de Conștiință (AFDMC) sunt invitați, în Sabatul din 1 septembrie 2012, la cea de-a XXII-a Convenție a

AFDMC, care se va desfășura în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Deva, str. I. Vulcan, nr. 8.

Pentru detalii:
tel. 0744 513 124
e-mail: fostidetinutiazs@gmail.com

INSTITUTUL TEOLOGIC
ADVENTIST

Instruiește mintea
Transmite valori
Afirmă credința

ADMITERE
2012

Teologie Adventistă Pastorală

Studii de licență, 4 ani, cursuri cu frecvență
Diploma acordată: licență în Teologie
Înscrieri: 10-17 septembrie

Limba și Literatura Română Limba și Literatura Engleză

Studii de licență, 3 ani, cursuri cu frecvență
Diploma acordată: licență în Filologie
Înscrieri: 10-19 septembrie

Asistență Socială

Studii de licență, 3 ani, cursuri cu frecvență
Diploma acordată: licență în Asistență Socială
Înscrieri: 10-17 septembrie

Pedagogia Învățământului Primar și Preșcolar

Studii de licență, 3 ani, cursuri cu frecvență
Diploma acordată: licență în Științe ale Educației
Înscrieri: 10-18 septembrie

Date de contact

www.institutadventist.ro
secretariat@institutadventist.ro
Tel. +4 021 36 95 350 sau 0744 68 51 23

Decizii extreme

Se întâmpla într-un oraș de provincie din sudul României. Erau anii '80, cu magazine mai mult goale și cozi interminabile, cu apă la program și întreruperi de curent fără program. Familiile obișnuite se preocupau de obținerea celor necesare pentru subzistență: zahăr, ulei, lapte etc.

Nu așa stăteau lucrurile și în familia aceasta. Era o familie formată dintr-o mamă adventistă, un tată neadventist și trei copii foarte mici. Seara aceea era, ca cele mai multe în ultimul timp, plină de tensiune pe marginea religiei mamei.

— Dacă nu te lași de credință, te părăsesc, amenința tatăl. Și să te văd atunci ce-o să faci singură, cu trei copii, fără serviciu și fără locuință.

— Nu mă las de credință, ți-am mai spus, răspundea calmă mama. Subiectul ăsta este închis pentru mine. De credință nu mă las, orice ar fi.

— Extraordinar! Tu ești nebună, nu mai judeci! Să știi că, de data asta, vorbesc foarte serios. Dacă nu te lași de credință, vă părăsesc.

Și, luând un pix și o foaie albă, îi porunci soției cu hotărâre:

— Scrie: „Eu, numele și prenumele, declar că, decât să rămân singură, pe drumuri și cu trei copii, mai bine renunț la credința mea”!

Așa să scrii! Este ultima ta șansă! Dacă nu dai această declarație, am terminat-o unul cu celălalt!

Mama a luat pixul și, cu mâna tremurândă, a început să scrie: „Eu, numele și prenumele, declar că, decât să renunț la credința mea, mai bine aleg să rămân singură”.

În acel moment, soțul, plin de furie, și-a lovit soția, iar aceasta a început să sângereze. Nu după mult timp, cei doi s-au despărțit. Mama, într-adevăr, a rămas singură cu cei trei copii, fără casă și fără serviciu. Dar, pentru că nu L-a

părăsit pe Dumnezeu atunci, nici Dumnezeu nu a părăsit-o niciodată.

Decizia extremă de a fi adventist

Renunțarea la un anumit mod de viață și schimbările pe care le cere Evanghelia nu au fost niciodată o alegere ușoară. A fost un gest cu urmări profunde ca Petru să-și lase corabia de pescar sau ca Matei să plece de la masa de funcționar sau ca Pavel să renunțe la statutul de fariseu. A-L urma pe Hristos a fost de la început o hotărâre extremă.

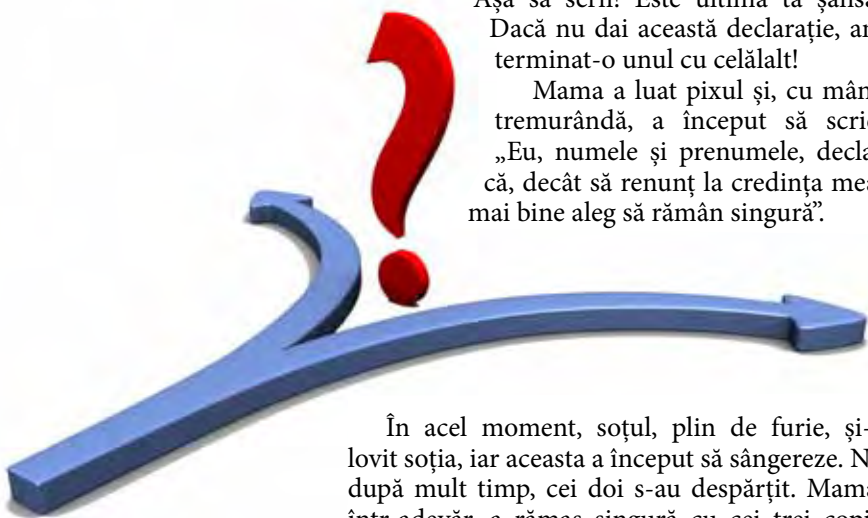
În aproape fiecare comunitate adventistă, există cel puțin o astfel de experiență. Sunt în poporul nostru oameni care au ales mistria în locul catedrei sau plugul în locul vreunui post de maistru. Au decis să mănânce o pâine grea, dar să aibă privilegiul de a I se închina Domnului în adevărata zi de odihnă.

Pe lângă statutul social, decizia de a fi adventist afectează și relațiile unei persoane. Oamenii au prejudecăți mari când se gândesc la adventiști. Circulă tot felul de povești despre practicile și învățăturile adventiste. Și chiar dacă cineva nu împărtășește aceste păreri și îi cunoaște pe adventiști ca fiind oameni onești și cinstiți, totuși ideea ca un membru al familiei să treacă la „pocăiți” este privită ca o catastrofă pentru respectiva familie.

Iar prietenii, care altădată formau o companie plăcută în jurul unei mingi sau al unui grătar, nu văd nicidecum rostul acestei credințe ciudate, care nu are loc nici măcar pentru un pahar cu alcool.

Într-adevăr, este o decizie extremă aceea de a fi adventist. Ea transformă universul omului și doar cunoașterea Mântuitorului poate să-i dea cuiva curajul de a alege să Îi servească.

Frați și surori au ales anonimatul, puținul sau respingerea de dragul lui Hristos. Pentru ei, mai dulce decât mierea a fost Cuvântul lui Dumnezeu și mai răcoritor decât apa a fost să împlinescă Legea Sa neschimbată. Făgăduința care le-a fost lăsată este aceea că tot ce au pierdut vor primi însutit aici, iar, la final, răsplata lor va fi viața veșnică (Marcu 10:29,30).

Decizia extremă de a trăi adventismul

Marile sacrificii făcute inițial sunt doar începutul drumului. Însă chiar firea pământescă este capabilă de anumite sacrificii. De aceea este nevoie de o decizie extremă pentru a trăi adventismul.

Credința adventistă nu este doar un refugiu religios ocazional pentru a astâmpăra nevoia de absolut a oamenilor. Credința adventistă este o mișcare care animă fiecare gând și fiecare faptă a celui care își însușește această credință. Marile adevăruri profetice din Daniel și Apocalipsa, urgența misiunii care vine de la cei trei îngeri și conștientizarea evenimentului solemn care are loc în aceste zile în Sanctuar îl determină pe credincios să aibă o viață de continuă contradicție cu lumea.

Doar asumarea istoriei și a misiunii acestui popor, înțelegerea profundă a mesajului adventist și trăirea lui vor aduce lumină, bucurie și satisfacție în viața unui adventist.

Este nevoie de o decizie extremă de a nu te plafona sub influența lumescului pătruns în biserică. Una este pentru un tânăr să fie marginalizat de colegii săi neadventiști și cu totul altceva este să fie „evitat” de tinerii din biserică lui pentru că a ales să trăiască credința ca la Carte. Moda acestei lumi, cosmetica și bijuteriile tot mai prezente pe mâini așteptătoare au intrat timid printre noi, iar acum își caută legitimitate. După ce a hotărât renunțarea la lumesc, atunci când a venit în biserică, este foarte dificil pentru cineva să mai renunțe încă o dată după ce a intrat. Nu mulți au puterea să ia această decizie.

Istoria europeană a adventismului ne oferă un precedent trist. Flacăra adventistă, odată voioasă, a fost năpădită de conformismul lumesc, astfel că, în țările occidentale, adventismul mai conta doar ca cifră (infimă) în statistici. Numai valul de imigranți, printre care și români, au mai resuscitat viața Bisericii Adventiste din Vest.

Scăderea standardelor niciodată nu a pocăit și nu a întors pe nimeni la Dumnezeu. Dar nici impunerea mecanică și legalistă nu a schimbat niciodată inima cuiva. Denunțarea conformismului și a plafonării necesită la fel de multă putere spirituală ca și hotărârea inițială de a te

alătura bisericii. Curajul de a spune „nu” unor practici nebiblice din biserică presupune mult discernământ și multă energie spirituală.

Doar asumarea istoriei și a misiunii acestui popor, înțelegerea profundă a mesajului adventist și trăirea lui integrală vor aduce lumină, bucurie și satisfacție în viața unui adventist. Altfel, credința va fi doar un chin și acum, dar și apoi.

Decizia extremă de a rămâne adventist

Este o decizie extremă să alegi să fii adventist, să trăiești adventismul și să rămâi adventist. Și dacă unii fac față cu bine primelor două situații, totuși ei nu trec testul timpului.

Nu este vorba de a rămâne adventist, ca membru cu drepturi depline în comunitate, care moșăie prin biserică și mai lăcrimează la o experiență dulceagă. Nu este vorba de a rămâne în biserică pentru că n-ai unde să te duci în altă parte. Pentru aceasta, nu e nevoie de prea mult efort. Odată ajuns în biserică, te duce curentul, dacă ești puțin atent să nu ieși în decor. Este nevoie de o decizie extremă de a fi pentru totdeauna îndrăgostit de adventism și de a cânta cu toată ființa: „Sfântă speranță-n inimă purtăm / Că Domnul vine în curând”. Este nevoie de o decizie extremă de a trăi credința aceasta într-un mod luminos și de a contribui la dezvoltarea acestei lucrări.

Este nevoie de o decizie extremă să fii, să trăiești și să rămâi adventist până la capăt.

Gândește-te ce a însemnat pentru tine această credință și, înainte de a pretinde, vezi cât ai oferit! Ești convins în inima ta că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este biserică lui Hristos? Consideri tu un privilegiu faptul că faci parte din marea plan al mântuirii revelat în timpurile noastre prin misiunea acestei biserici? Te bucuri în mod autentic de faptul că ai găsit adevărul prezent și că acesta te cheamă la o viață înaltă și curată?

Nu uita: adventismul nu este o altă religie, ci este acțiunea lui Dumnezeu printre oamenii care trăiesc finalul istoriei! A fi cu Dumnezeu acum înseamnă a fi adventist. De aceea, este nevoie de o decizie extremă să fii, să trăiești și să rămâi adventist până la capăt. ■

Iosif Diaconu este redactor al revistei CURIERUL ADVENTIST.

Iertarea – începutul vindecării¹

Și ne iartă nouă greșelile noastre,
precum și noi iertăm greșیلor noștri.
(Matei 6:12)

Pe 2 octombrie 2006, la o școală a comunității amish² din Nickel Mines, Pennsylvania, un bărbat pe nume Charles Carl Roberts IV a luat ostatice 10 fete, pe care le-a aliniat în dreptul tablei și le-a împușcat, după care s-a sinucis. Trei fete au murit pe loc, iar alte două, mai târziu. Totul fusese premeditat, deoarece ucigașul venise cu destulă muniție, precum și cu obiecte care indicau intenția acestuia de a le molesta sexual pe fetițele respective. De altfel, în biletele pe care le-a lăsat soției și celor trei copii ai săi, precum și atunci când și-a sunat soția din interiorul școlii, a mărturisit că era mânios pe Dumnezeu și că voia să se răzbune pe El, făcându-le rău acestor fete creștine.

Mai mult decât violența actului în sine a șocat reacția membrilor comunității respective. Aflat lângă corpul neînsuflit al unei fete în vârstă de 13 ani, bunicul acesteia le spunea celorlalți nepoți: „Nu trebuie să îl urâm pe acest om”, făcând referire la cel care tocmai îi împușcase nepoata. Un alt bunic, întrebat dacă l-a iertat sau nu pe ucigaș, a răspuns: „În inima mea, l-am iertat deja”³.

Membrii comunității amish nu s-au oprit doar la cuvinte, ci i-au vizitat și i-au mângâiat pe văduva, părinții și socrii lui Charles Roberts. În timpul vizitei, unul dintre ei chiar l-a ținut de mână timp de oră pe tatăl acestuia, până când s-a liniștit⁴. Tot ei au deschis un fond caritabil pentru familia celui care le împușcase copiii, iar aproximativ 30 de membri ai comunității amish au participat la înmormântarea lui. Marie Roberts, văduva sinucigașului, le-a scris celor afectați de gestul soțului ei o scrisoare deschisă, în care spunea: „Dragostea pe care ați arătat-o față de familia mea ne-a oferit vindecarea de care aveam nevoie cu atâta disperare. Darurile

voastre ne-au atins inimile într-un mod care nu se poate descrie în cuvinte. Compasiunea voastră a trecut dincolo de granițele familiei noastre și ale comunității noastre și ne schimbă complet lumea, iar pentru asta vă mulțumim din toată inima”⁵.

Reacția lor a fost atât de neobișnuită, încât a eclipsat violența atacului. Și, de asemenea, a polarizat opiniile. Majoritatea celor care au auzit despre această tragedie au aplaudat caracterul nobil al actului lor și l-au preluat ca pe un ideal propriu. Au fost însă și voci care au criticat acest gest, cum ar fi rabinul Alvin Berkun, care a afirmat că, în iudaism, „trebuie să spui că îți pare rău, să iei decizia să nu mai repeți acel comportament și să le ceri persoanelor pe care le-ai rănit să te ierte. [...] Societatea nu poate funcționa când ștergi cu buretele de fiecare dată. A făcut un lucru îngrozitor, îngrozitor, și nu i-a părut rău nicio clipă pentru asta”⁶.

Cum iartă omul?

Declarația rabinului reflectă extrem de bine modul în care oamenii înțeleg să ierte. Am auzit aceeași idee în repetate rânduri, atât în societate, cât și (mai grav) în biserică. „Nu pot, nu vreau și nu trebuie să iert dacă celălalt nu mi-a cerut iertare.” Acesta este unul dintre aspectele iertării umane: așteptăm ca cel care a greșit să dea semne de căință pentru a-i putea acorda favoarea de a-l ierta.

Amish fotografiat în fața școlii din Nickel Mines, unde a avut loc tragedia din 2006.

Familie amish

Pentru o imagine completă asupra iertării, vă recomandăm capitolele „Pocăința” și „Mărturisirea păcatelor” din cartea *Calea către Hristos*, de Ellen White.

Un al doilea aspect care caracterizează umanul este că suntem dispuși să iertăm mai ușor o greșală decât un rău intenționat. La urma urmei, a greși e omenește și până și Biblia ne recomandă să-i iertăm pe cei care ne-au *greșit* (vezi Matei 6:12), nu pe cei care au premeditat să ne facă rău. De asemenea, suntem dispuși să iertăm mai ușor un străin decât un apropiat, deoarece de la cei din urmă nu ne așteptăm la răni.

Iar un al treilea aspect este că acordăm mai ușor iertarea după o anumită perioadă de timp. Timpul vindecă rănilor, mai intervine și uitarea, intensitatea sentimentelor scade și, după vreo câțiva ani, ne spunem că nu se merită să ținem atâta ranchiună în suflet.

Rugăciunea Domnească Îi cere însă lui Dumnezeu să ne ierte după cum îi iertăm noi pe ceilalți. Și, cumva, am pliat iertarea divină pe iertarea umană. Dumnezeu nu ne poate ierta dacă nu-I cerem iertare, de aceea fiecare păcat necesită pocăință, înțeleasă, de la o confesiune la alta, mai mult sau mai puțin dureroasă. De asemenea, Dumnezeu este dispus să ne ierte mai ușor „greșelile” – păcatele neintenționate – decât păcatele care prezintă urme de intenție, de răzvrătire.

Cum iartă Dumnezeu?

Însă cum ne oferă Dumnezeu iertarea? Ne iartă El pentru că vede la noi pocăință, părere de rău? Nu, ci Dumnezeu oferă iertarea și mântuirea tuturor, buni sau răi, la fel cum oferă toate binecuvântările Sale – ploaie, sănătate sau viață. E șocant, dar adevărat! Dumnezeu nu așteaptă să ne pară nouă rău ca să ne ierte. Iertarea Lui nu este condiționată de nimic. El iartă pentru că așa este El – iertător. Pavel sintetizează iertarea divină, comparând-o cu modelul nostru de iertare. Pasajul din Romani 5:7,8, în alte traduceri, spune de fapt următoarele: „Pentru un om drept, abia dacă ar muri cineva, iar pentru un om bun, poate că ar îndrăzni vreo câțiva să moară.” Din perspectivă umană, dacă ești un om bun, da, atunci oamenii s-ar putea sacrifica pentru tine, ba chiar te-ar putea ierta: „Îl iertăm, că-i om bun, săracul!” „Dar”, continuă Pavel, „Dumnezeu își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși” (adică, pe când nouă nici prin cap nu ne trecea că facem ceva rău, cu atât mai puțin să ne cerem iertare), „Hristos **a murit** pentru noi.” Dumnezeu ne-a iertat nu **pentru că** ne-am cerut

iertare și ne-am modificat comportamentul, încetând să mai păcătuim, ci **în ciuda** acestui fapt.

Dumnezeu nu este limitat de anumite condiții pe care trebuie să le împlinim noi: pocăință, regrete, continua ferire de a mai păcătui. Acestea reprezintă, de fapt, atitudinea pe care o avem noi când vedem cum ne-a iertat Dumnezeu (vezi Romani 2:4). Pocăința vine în urma conștientizării iertării lui Dumnezeu, nu ca o condiție pentru ea. Pocăința este acceptarea din partea noastră a iertării pe care El o dă tuturor, acceptare care produce rușine și schimbare. Dumnezeu acordă tuturor posibilitatea iertării, însă reacția de pocăință este esențială în procesul de mântuire. Nimeni nu este iertat și mântuit cu forța. Dacă acceptăm, vom avea reacția „normală” – pocăință, regrete, rușine, dragoste. Dacă nu acceptăm, vom avea celălalt tip de reacție descris în Romani 2:4 – dispreț.

Aceeași idee a iertării care produce rușine răzbate și din Vechiul Testament. Capitolul 16 din Ezechiel este un capitol dur. Israelul este comparat cu o prostituată și primește o mulțime de reproșuri și de amenințări din partea lui Dumnezeu. Însă, după 61 de versete în acest ton, capitolul se încheie într-un mod cu totul neașteptat: „Voi face legământul Meu cu tine și vei ști că Eu sunt Domnul, ca să-ți aduci aminte de trecut și să roșești și să nu mai deschizi gura de rușine când îți voi ierta tot ce ai făcut, zice Domnul Dumnezeu” (Ezechiel 16:62,63).

Aceeași iertare necondiționată transpare în modul cel mai evident pe Golgota. La cruce, „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor” (2 Corinteni 5:19). Nu lumea căuta să-L împace pe Dumnezeu, ci Dumnezeu căuta să împace lumea cu El. Pocăința, dorința de a-I cere iertare lui Dumnezeu și de a căuta împăcare cu El, nu este impulsul natural al omului. Când primii oameni au păcătuțit, nu au alergat la Dumnezeu să-I ceară iertare, ci s-au ascuns. Iar când Dumnezeu i-a găsit, nici atunci nu s-au pocăit, ci fiecare și-a găsit o scuză, a dat vina pe altcineva. Era primul păcat! Nici măcar nu aveau „antrenament” în acest domeniu și deja atitudinea nu era nicidecum una spășită!

Nu omul s-a gândit la sistemul jertfelor, ci Dumnezeu. De aceea, în sistemul divin, jertfa nu este o încercare de îmbunare a unui Dum-

nezeu mândros, ci este o amintire a dragostei nemăsurate a unui Dumnezeu milos. Jertfa nu este pentru Dumnezeu, ci pentru om, nu ca să-I amintească ceva lui Dumnezeu, ci omului – și anume prețul infinit pe care Divinitatea îl fixase deja din veșnicii. De aceea jertfele de un miros plăcut pentru Dumnezeu sunt cele care nu au nimic omenesc în ele, nu ca a lui Cain, care se gândise să inoveze și să aducă o jertfă mai bună. Și din același motiv Dumnezeu spune prin Isaia că nu-I trebuie jertfele și darurile de mâncare ale poporului: când jertfa devine doar ceva formal, lipsită de spiritul de umilire în fața bunătății și iertării divine, Îi provoacă greață lui Dumnezeu.

Două sisteme de iertare

Avem două sisteme de iertare. După care mergem? Decizia de a ierta „omenește” e uneori imposibilă, însă cu atât mai imposibilă ni se pare decizia de a ierta „dumnezeiește”. Chiar și în rândul celor care admiră spiritul iertător al comunității amish sunt mulți care nu cred că ar putea face așa ceva. Cum să ierți pe cineva care nu arată nicio urmă de părere de rău? Cum să ierți pe cineva care îți face rău intenționat? E oare imposibil? Atunci e cazul să citim în fiecare zi cum, pe cruce, Isus îi ierta pe unii care Îl răstigniseră intenționat și care nu doar că nu arătau remușcări pentru acest lucru, ci Îi aruncau în față cele mai groaznice batjocuri pe care mintea umană le putea născoci.

E important să înțelegem cum iartă Dumnezeu, pentru că El ne cere să aplicăm această iertare în dreptul semenilor noștri. Trebuie să-i iertăm pe ceilalți **pentru că** Dumnezeu ne-a iertat și **asa cum** Dumnezeu ne-a iertat. Deoarece mântuirea presupune iertare, ea pretinde iertare. Această idee este subliniată și în parabola robului nemilostiv (Matei 18:23-34). Limbajul acestei parabole amintește de Rugăciunea Domnească: „Eu ți-am iertat toată datoria, fiindcă m-ai rugat”, spune împăratul, iar Hristos îi învață pe ucenici să se roage: „Și ne iartă nouă greșelile (sau datoriile) noastre, cum și noi iertăm greșelilor (sau datornicilor) noștri”. Iar concluzia parabolei: „Tot așa vă va face și Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său” (Matei 18:35) amintește de comentariul pe care îl face Isus după ce îi învață pe ucenici cum să se roage: „Dacă iertați oamenii greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar, dacă nu iertați oamenii greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre” (Matei 6:14,15).

Cristinel Sava este redactor la Editura Viață și Sănătate.

De disponibilitatea noastră de a-i ierta pe ceilalți se leagă în mod strâns mântuirea noastră. Hristos și apostolii au afirmat clar acest lucru. A trece cu vederea aceste afirmații și a crede că cea mai mare responsabilitate apasă asupra celui care ne-a greșit sau care ne-a făcut un rău cu intenție este un soi de autopăcălire. Biblia vorbește de mânia noastră, nu de greșeala celui alt, de iertarea noastră, nu de căința și remușcările celui alt.

Experiența umană generală ne arată că iertarea este o decizie extremă, imposibil de luat. Și totuși Dumnezeu ne cere acest lucru. Iar dacă El ne cere asta, înseamnă că este spre binele nostru. Știm că se moare de supărare (vezi Proverbele 17:22), însă supărarea nu este decât unul dintre cele două posibile răspunsuri la ceea ce ni se întâmplă. Celălalt răspuns este iertarea.

„Iertarea”, afirma dr. Donald Kraybill, autor al unei cărți despre tragedia de la Nickel Mines, „nu înseamnă a pretinde că un rău nu s-a întâmplat, nu înseamnă a uita că s-a întâmplat și nici a-l scuza”⁷. Iertarea nu este sfârșitul unui proces lung de vindecare sufletească, ci, din contră, este începutul acestui proces⁸. A-i acorda iertare celui care ți-a făcut rău înseamnă a alege să nu lași ca sentimentele negative să-ți influențeze comportamentul față de ceilalți. A ierta înseamnă a-ți acorda un început acolo unde altă atitudine ți-ar putea aduce un sfârșit. ■

¹ Articolul de față nu-l absolvă pe cel care și-a rănit semenii de datoria de a-și cere iertare și de a încerca să îndrepte răul comis, ci doar subliniază faptul că noi, în calitate de persoane rănite, jignite, nu trebuie să așteptăm să se schimbe ceva în circumstanțele exterioare pentru a ierta.

² Amish (pronunțat *amiș*) este o grupare creștină de origine anabaptistă, cunoscută în principal pentru izolarea și stilul de viață tradițional pe care îl duc membrii comunităților: nu folosesc telefoane, curent electric, automobile sau vestimentație modernă.

³ Jonathan Kooker, „Forgiveness: An Amish Lesson for the Rest of Us?”, <http://www.friendsjournal.org/forgiveness-amish-lesson-rest-us>.

⁴ „What the Amish School Shooting Can Teach Us About Forgiveness”, <http://joshuamhoo.com/amish-forgiveness>.

⁵ Damien McElroy, „Amish killer's widow thanks families of victims for forgiveness”, <http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/1531570/Amish-killers-widow-thanks-families-of-victims-for-forgiveness.html>.

⁶ Ann Rodgers, „Nickel Mines legacy: Forgive first”, Pittsburgh Post-Gazette, <http://www.post-gazette.com/stories/local/uncategorized/nickel-mines-legacy-forgive-first-503952>.

⁷ „An Excerpt from Amish Grace: How Forgiveness Transcended Tragedy by Donald Kraybill, Steven Nolt, and David Weaver-Zercher”, <http://www.spiritualityandpractice.com/books/excerpts.php?id=17410>.

⁸ Ann Rodgers, „Nickel Mines legacy: Forgive first”, Pittsburgh Post-Gazette, <http://www.post-gazette.com/stories/local/uncategorized/nickel-mines-legacy-forgive-first-503952>.

Comunitatea Peretu 2

Nu se poate vorbi despre istoria comunității Peretu 2 fără a aminti istoria Bisericii Adventiste din Peretu în general, care numără, în prezent, cinci comunități.

Solia adventistă a fost adusă în Peretu în 1918, de Ștefan Ivăncică, din Putineiu, și de Petre Drăgușin, din Alexandria. În 1920, biserica număra deja 30 de persoane, care se adunau pentru închinare în casa lui Cârнару Stancu. Numărul adventiștilor a crescut continuu, astfel încât, în 1929, a fost nevoie ca grupa să se împartă, luând astfel ființă biserica Peretu 2.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, biserica din Peretu nu doar că a supraviețuit, dar a și crescut, de la 180 de membri (Peretu 1 – 100, iar Peretu 2 – 80) la începutul războiului la 340 de membri (Peretu 1 – 180, iar Peretu 2 – 160) la sfârșitul războiului.

Perioada 1949-1964, deși a fost o perioadă de restricții cumplite la nivel național, pentru Peretu a fost perioada în care s-au construit noi locașuri de închinare pentru bisericile Peretu 1 (1956) și Peretu 2 (1957) și în care s-a înființat biserica Bărâcea (Peretu 3). În această perioadă, biserica din Peretu a ajuns la 530 de membri (Peretu 1 – 250, Peretu 2 – 220, Bărâcea – 60).

Creșterea bisericii nu a fost stăvilită nici în perioada comunistă, astfel că, în 1989, numărul membrilor adventiști din Peretu se ridica la 740.

Căderea comunismului a însemnat pentru Peretu începutul unei perioade extraordinare din punct de vedere misionar. Seminarele din Apocalipsa, ținute de membri în grupe mici, evanghelizările publice ținute de pastorul Nicu Butoi la Căminul Cultural din localitate sau evanghelizările transmise prin satelit în 1996 și 1998 au făcut ca numărul adventiștilor din Peretu să ajungă la 1 170. Acest lucru a făcut necesară construirea a încă trei biserici: Peretu 3, Peretu 4 și Peretu 5.

Revenind la biserica Peretu 2, în anul 1992 a luat ființă fanfara, a cărei activitate continuă până în prezent. Astăzi, funcționează, de fapt, două formații de fanfară, la care se adaugă fanfara mică, înființată în 2009, în care cântă tineri de 12-18 ani. În 1997, biserica Peretu 2 s-a împărțit în două, formându-se astfel biserica Peretu 4, a cărei clădire a fost inaugurată în 2004.

Îi suntem recunoscători Domnului pentru modul în care ne-a condus biserica până în prezent și-I predăm, de asemenea, viitorul ei. Domnul să fie cu noi, cu toți!

Cornel Popescu, pastor

Seychelles

Republica Seychelles, unul din cele mai mici state ale lumii, este o țară insulară din partea de vest a Oceanului Indian, situată la 1 600 km de Kenia și aproximativ 1 100 km de Madagascar. Teritoriul cuprinde 115 insule: 40 au un relief mai înalt și sunt locuite, iar 75 sunt insule coraliere, în mare parte nelocuite. Populația, estimată la 92 000 de locuitori, are o speranță de viață mai mare decât media globală și 50% dintre locuitori au sub 30 de ani. Capitala țării este Victoria, situată pe insula Mahe. Religia majoritară este cea catolică, dar sunt și grupuri organizate de protestanți, hinduși sau musulmani.

Activitatea Bisericii Adventiste pe acest teritoriu a început în 1930, odată cu sosirea lui Daniel Ignace, din Mauritius. În ciuda dificultăților, a reușit ca, în 1931, să boteze 21 de persoane și să organizeze prima biserică adventistă. În 1936, a sosit, din Elveția, Karl Sturzenegger și a deschis prima școală recunoscută de oficialități, iar R. Jayram, din Mauritius, a fost primul

profesor al școlii. În ciuda amenințărilor cu moartea, misionarii au continuat să lucreze în acest teritoriu și Dumnezeu le-a binecuvântat hotărârea. Școala adventistă a funcționat până în 1979, când a fost luată de stat.

Un rol important în evanghelizarea zonei a avut-o și vasul misionar *Maranatha*, care, în scurt timp, s-a dovedit prea mic pentru nevoile lucrării. Credincioșii au construit un alt vas, pe care l-au numit *Maranatha II*. Acesta a fost gata în 1955 și, printre membrii echipajului, se număra și Mildred Vel, prima asistentă medicală adventistă din această zonă.

Astăzi, conform rapoartelor oficiale, în Mi-siunea Seychelles sunt aproximativ 700 de membri, care se închină în 5 biserici și 4 grupe, fiind sluiți de 3 pastori și 4 misionari acreditați.

Biserica Adventistă de aici caută permanent noi metode de a duce vestea bună a mântuirii tuturor oamenilor.

Adrian Neagu

Alegerea educației și a profesiei

Ce trebuie să știm pentru a face o alegere bună?

Cu o rată de promovabilitate de sub 50%, bacalaureatul din țara noastră se dovedește un examen din ce în ce mai serios față de anii precedenți. Ceea ce părea să fie o probă facilă se dovedește acum a fi una care le încurcă socotelile multor tineri și familiilor lor în ce privește educația ulterioară și alegerea carierei. Examenul acesta reușește, mai nou, să reliefeze faptul că educația este o opțiune importantă, care merită multă atenție. Întrebările cu privire la felul educației alese și la viitoarea profesie trebuie să primească răspunsuri clare și consistente, într-un context actual destul de confuz.

Tânărul creștin se confruntă, în această vreme, cu dileme serioase în ce privește educația formatoare, pendulând între oferta excelenței intelectuale a societății și o dezvoltare care are la bază educația creștină promovată de sistemul educațional, încă tânăr, al bisericii. Va oferi educația creștină suportul real pentru succes în viața matură, satisfăcând cerințele tot mai complexe ale formării tinerei generații pentru viață? Își poate alege un tânăr o profesie care să îi aducă împlinire, dar și stabilitate financiară în actuala societate, unde ideea de profesie stabilă este perimată? Va fi profesia aleasă una care să-L onoreze pe Dumnezeu și care să corespundă principiilor religioase practicate de tinerii din biserică?

Își poate alege un tânăr o profesie care să îi aducă împlinire, dar și stabilitate financiară în actuala societate, unde ideea de profesie stabilă este perimată? Va fi profesia aleasă una care să-L onoreze pe Dumnezeu și care să corespundă principiilor religioase practicate de tinerii din biserică?

Alegerea educației

Mulți părinți, membri ai bisericii, iau în calcul

tot mai serios educația creștină a copiilor lor. De asemenea, elevii din biserica noastră, ajunși la vârsta admiterii la liceu sau facultate, se văd puși în fața unor opțiuni educaționale care implică discernerea după criterii foarte atent selectate.

Sistemul educațional al societății noastre pornește de la premisele filosofiei umaniste și își propune, în linii mari, formarea tinerei generații pentru integrarea în societate. Aceasta presupune, preponderent, dezvoltarea intelectuală și dezvoltarea unor competențe care să poată fi valorizate ulterior la locul de muncă și în viața socială. Émile Durkheim vedea în educație „acțiunea generațiilor adulte asupra celor tinere, cu scopul de a le forma acestora din urmă anumite stări fizice, intelectuale și mentale necesare vieții sociale și mediului special pentru care sunt destinate”¹.

Pe de altă parte, creștinismul adaugă la aceste dimensiuni ale educației și pe cea a pregătirii pentru veșnicie, paradigma educației fiind contraturată de experiența credinței. Ellen White spune că „adevărată educație înseamnă mai mult decât urmarea unei anumite școli. Înseamnă mai mult decât pregătirea pentru viața pe care o trăim acum. Ea are de-a face cu întreaga ființă și durează toată viața. Este dezvoltarea armonioasă a puterilor fizice, mentale și spirituale. Îl pregătește pe elev pentru bucuria slujirii în această lume și pentru bucuria mai înaltă a unei slujiri mai ample în lumea viitoare”².

Este mai de dorit ca tinerii bisericii noastre să aleagă o educație creștină, iar familia trebuie să se intereseze cu privire la posibilitățile urmării unei astfel de educații într-o școală în care atmosfera este spirituală, Dumnezeu este onorat, iar copilului i se oferă oportunitatea de a-L cunoaște pe Hristos și de a-și consacra viața.

În unele situații, este dureros că părinții aleg o școală laică în detrimentul uneia creștine, mizând pe dezvoltarea intelectuală mai presus de orice. Reticența unor părinți, și chiar a unor elevi adventiști, cu privire la posibilitatea ca școlile adventiste să atingă excelența nu este fondată. Cunoașterea mai îndeaproape a sistemului educațional adventist din România ar risipi multe dintre prejudecăți, chiar dacă se poate observa că este loc de mult mai bine.

Realitatea este că nu toți elevii adventiști au posibilitatea alegerii unei școli creștine, din varii motive: distanță prea mare, costuri, lipsa unor școli creștine (liceu, facultate) specializate pe anumite profiluri. În astfel de situații, de regulă, sunt alese școlile din proximitate (când e vorba de liceu) sau cele de profil (mai ales în cazul facultății), aceasta implicând de multe ori ruperea de familie și plecarea la distanțe de cel puțin 100 de kilometri.

Criterii de orientare în alegerea unei școli:

- școala să corespundă cât mai mult aspirațiilor de dezvoltare echilibrată a personalității;
- nivelul de educație să tindă spre excelență;
- ordinea, disciplina și moralitatea din cadrul școlii să se apropie de standardele creștine;
- filiera educațională să corespundă înclinațiilor și așteptărilor elevului;
- elevul și părinții acestuia să ceară sfătuire și consiliere unor profesori creștini, pastori, persoane cu experiență solidă în cunoașterea sistemului educațional și social;
- elevul și părinții acestuia să se lase călăuziți de Dumnezeu prin rugăciune, studiul Bibliei pe această temă, studierea altor cărți creștine educaționale și, în mod special, a celor scrise de Ellen White.

Alegerea profesiei

În alegerea unei profesii, este bine să se țină cont de câteva aspecte foarte importante:

Ce motive stau la baza alegerii: materia-liste, egoiste sau altruiste? Credem că un creștin adventist nu va pune preț pe câștigul material al profesiei lui mai mult decât pe utilitatea acesteia, neignorând necesitatea câștigului pentru existența zilnică, pentru un anumit grad de confort și nestigmatizând profesiile care pot aduce importante resurse materiale.

Cunoașterea competențelor, a valențelor și a limitelor personale va indica ce fel de profesie poate fi îmbrățișată. Alegerea carierei în funcție de vocație (care poate fi descoperită prin chestionare, observație, consiliere, călăuzire divină) are întâietate față de o alegere pragmatică, în care se ține cont doar de necesitățile de moment.

Contextul social actual este foarte important. Unele meserii au căutare pe piața muncii, altele nu. O pregătire polivalentă (de exemplu, facultate și școală postliceală, două facultăți, cursuri de calificare etc.) uneori se dovedește de bun augur. În multe cazuri, profesia urmată nu corespunde pregătirii din școală, fiind chiar sub nivelul acesteia. Locurile de muncă în străinătate sunt o realitate, în cazul acesta fiind necesară o atentă analiză pentru luarea unei decizii: oportunități, costuri, relații etc.

Credința. Nu toate profesiile pot fi practicate de un adventist. Unele compromit morală creștină, altele afectează relațiile dintre membrii familiei, altele pot risca încălcarea poruncilor divine (nerespectarea Sabatului,ucidere, minciună).

Angoasă și optimism

Deseori, suntem martori la experiențele descurajatoare ale multor tineri din biserica noastră care eșuează în educație sau care nu își găsesc un loc de muncă. Putem fi alături de ei, empatizând cu ei, căutând împreună soluții, oferindu-le orientare. Le putem insufla optimism și ne putem ruga cu ei. Le putem spune că, „în sensul cel mai înalt, educația și răscumpărarea sunt una, pentru că, în ambele, «nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Hristos» (1 Corinteni 3:11)³. Îi putem încuraja, arătându-le că experiența educației și a profesiei alese nu reprezintă totul pentru acum, și îi putem face să înțeleagă că alegerea stă în mâinile lui Dumnezeu. ■

Florian Moț este director al Departamentului Educație din cadrul Conferinței Oltenia și pastor la Târgu Jiu.

¹ Citat în Constantin Cucoș, *Pedagogie*, Iași, Polirom, 2002, p. 39.

² Ellen G. White, *Educație*, p. 13 (în orig.).

³ Ellen G. White, *Educație*, p. 30 (în orig.).

Tot înainte!

Grace Daley și-a schimbat direcția și nu s-a mai uitat înapoi.

Nu există loc secund. Există un singur loc în jocul meu și acesta este locul întâi ... O confruntare pentru locul al doilea este un meci pentru învinși, jucat de învinși. Noi, americanii, am avut dintotdeauna pasiunea să fim primii în orice facem și să câștigăm, să câștigăm și iar să câștigăm. Grace Daley, jucătoare în echipa de baschet a Universității Tulane – Green Wave – și în WNBA¹, știa cum să câștige, să câștige și iar să câștige. Apoi, în culmea succesului, a renunțat la baschetul profesionist pentru a umbla alături de Isus.

În liceu

În anii de liceu, făcea parte din echipa reprezentativă a statului și era cotate de organizații prestigioase (precum Nike și Parade²) printre cele mai bune jucătoare din America. Titlurile onorifice la baschet nu au fost singurele. A câștigat campionatul statal în cursa de 800 de metri, în primul an de studii, și a stabilit recordul de distanță, pe licee. Situându-se întotdeauna între primii 10 din clasă ca rezultate școlare, și-a continuat studiile la Universitatea Tulane, cu o bursă pentru baschet.

La facultate și în liga profesionistă

La Tulane, cariera ei s-a dezvoltat vertiginos. În cei 4 ani, a înscris 2 249 de puncte, prin care a rămas, chiar și după mai bine de 10 ani de la plecarea ei, cel mai bun golgheter al școlii din toate timpurile. În 2006, a fost adăugată în Galeria de Onoare. A condus echipa Green Wave pe durata a două sezoane regulate ale Ligii Naționale Conference-USA (C-USA)³, a trei turnee C-USA și a patru calificări la turneul direct al NCAA⁴. În 1999, C-USA i-a oferit distincția de cel mai valoros jucător al turneului (MVP)⁵ și a câștigat aproape fiecare premiu oferit de ligă.

Echipa de baschet profesionist Minnesota Lynx a recrutat-o pentru WNBA în prima rundă, iar cariera ei profesională cuprindea 4 echipe

WNBA și 4 țări europene: Spania, Italia, Franța și Republica Cehă. A jucat în Europa, deoarece aceasta îi permitea să joace pe tot parcursul anului, căci sezoanele WNBA din America țin doar o vară. Concurența acerbă din ligile europene nu permitea decât cel mult doi americani într-o echipă. Dacă ești unul dintre cei doi suficient de buni pentru a reuși, și se umflă și portofelul. Grace era suficient de bună. În ligile europene a dominat din nou. A înscris cele mai multe puncte în Prima Ligă Italiană, în perioada 2002-2003. În sezonul 2005-2006, a fost numită MVP de Prima Ligă Franceză. A fost selecționată în echipa elitelor europene⁶ și a fost selectată pentru a juca în competiția Federației Internaționale de Baschet.

Apoi, brusc, la apogeul unei cariere pline de realizări mărețe, într-o zi, în mintea ei s-a întâmplat ceva și a făcut un lucru inimaginabil. A renunțat la tot. Cum să renunți când antrenorii sunt nebuni după tine, când mulțimile te aclamă, iar banii îți curg în buzunar? Cum poți să pleci tocmai atunci când decizi toate meciurile, câștigi toate premiile, apari în toate fotografiile și întorci banii cu furca? Nu e un moment potrivit să renunți decât dacă te-ai întâlnit cu Hristos, decât dacă singurul lucru pe care ți l-ai dorit vreodată a fost să atingi stelele, iar acum, dintr-odată, fără doar și poate, ai reușit asta. Începi să înțelegi acum, cu orbitoarea limpezime a lui Pavel în drum spre Damasc, cum poți ajunge la acele stele la care doar visai.

Grace a trăit întotdeauna într-un mediu creștin. Părinții ei erau creștini practicanti, ale căror inimi au tresăltat de bucurie atunci când micuța lor de 8 ani și-a predat inima lui Isus și a fost botezată în biserica Sa. Opt ani mai târziu, pe când avea 16 ani, familia ei a părăsit Biserica Baptistă și s-a alăturat Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Grace a spus:

— Am crezut că este o simplă schimbare a zilei în care mergeam la biserică, iar toate celelalte puteau rămâne la fel.

Schimbarea nu i-a afectat cariera sportivă.

Grace întâlnește o prietenă

În vara anului 2007, a trebuit să meargă la medic. Părinții ei i l-au recomandat pe doctorul Don Bovell, un medic care frecventa biserica lor. Grace nu avea de unde să știe, dar era pe cale să-l cunoască pe cel ce avea să-i schimbe jocul. Don urma să aibă rolul său, dar soția lui, Ann, o femeie încântător de extrovertită, de meserie constructor și designer, a fost cea care i-a atras atenția lui Grace, i-a câștigat afecțiunea, a ghidat-o prin Cuvântul lui Dumnezeu și a însoțit-o prin schimbările care urmează, inevitabil, după o confruntare autentică cu Isus Hristos.

Stând de vorbă cu Ann acasă la ea, Grace a descoperit că aveau interese comune, cum ar fi studierea Cuvântului și exercițiul fizic. Au urmat apoi cursuri de exerciții fizice în grup la sediul organizației locale YMCA⁷ și studii biblice. Cele două femei s-au concentrat pe un set de studii care abordau un subiect nou în fiecare săptămână, timp de un trimestru, cu secțiuni de studiu pentru fiecare zi a săptămânii. Lecția din trimestrul acela se intitula: „Viața creștină”. Grace nu-și îndreptase niciodată mintea și voința ei puternică spre aceste lecții, dar acum Dumnezeu îi vorbea în mod direct prin intermediul acestor studii și prin prietena ei Ann.

Au ajuns cu studiul la subiectul odihnei și al Sabatului. Dintr-odată, totul a devenit diferit. După spusele lui Grace, s-a convins imediat și s-a hotărât pe loc să pună capăt carierei sale de baschetbalist profesionist. Nu a ezitat, nu a tergiversat și nici nu a negociat. A ajuns la unica și uimitoarea concluzie că darul lui Dumnezeu pentru ea nu era baschetul. Era Cuvântul Său.

— În Cuvântul Său, spunea ea, sunt incluse poruncile Lui.

Iar în poruncile Lui este inclus Sabatul. L-a redescoperit pe Isus și adevărul Său.

— Obiectivele mele erau, cândva, centrate pe creșterea potențialului meu la baschet și a capacității de a-mi ajuta echipa să câștige meciurile. Acum, obiectivele mele sunt centrate pe creșterea potențialului meu spiritual și fizic, ca jucător în echipa lui Isus, și pe câștigarea de suflete pentru Împărăția Lui.

Ann, ghidul și profesoara ei, a fost uimită de promptitudinea și radicalitatea deciziei ei. A acceptat Sabatul biblic, s-a alăturat Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea prin mărturisire de credință și a pus capăt brusc avantajosei cariere în baschet.

O nouă carieră

Însă Grace avea viața înainte și o așteptau multe ocazii de mărturisire. De la a-i motiva pe coechipieri să câștige meciuri și campionate, ea și-a concentrat extraordinarele abilități de predare și conducere asupra modelării minților și a caracterelor tinere în cadrul unei școli primare din Ocala, Florida. Ca și înainte, a avut un impact imediat. Sala de sport a devenit „Locul harului” (*The Place of Grace*, în engl.), unde copiii care participau la orele ei de educație fizică nu învățau doar să fie în formă, ci și să gândească în mod corect și să se comporte frumos. A fost aleasă Profesorul Debutant al Anului după primul ei „sezon”. În 2010, a fost nominalizată din nou. În acel district școlar, un profesor este considerat debutant în primii trei ani de activitate. A fost o dovadă a puterii mărturiei sale și o umilă onoare pentru ea să primească recunoașterea colegilor că merită această nominalizare pentru doi ani consecutivi.

Familia Bovell a devenit noul ei coechipier într-un proiect numit „Echipa B.E. S.M.A.R.T.”⁸. O zi pe săptămână, Ann predă voluntar cursuri în clasa ei, în care îi învață pe copii cum pot avea o sănătate bună prin intermediul alimentației vegetariene, al fitnessului, al disciplinei, al onestității și al integrității. În afară de aceasta și de seminarele de sănătate „Lighten up!” (Destinde-te!), ținute în întreaga Americă, cei trei lucrează împreună pentru Hands United (Mâini unite), o organizație nonprofit care oferă, pe

termen scurt, oportunități de slujire pentru personalul medical.

Tot înainte, fără să mai privești înapoi!

Grace trebuie să răspundă în permanență la cel puțin o întrebare: Te-ai mai întoarce înapoi? Răspunsul ei este un „nu” fără ezitare. Apoi continuă:

— Nu vreau să câștig toată lumea și să-mi pierd sufletul. Indiferent ce îți dorești, trebuie să fie în conformitate cu Scriptura. În sportul profesionist, va trebui să te antrenezi în Sabat, iar marile meciuri sunt de obicei programate

în Sabat. Cel mai important lucru în viață este să ascuți de Dumnezeu. Alege o profesie care să-ți permită să respecti programul lui Dumnezeu, din moment ce faci parte din echipa Lui. Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni.

Grace Daley țintește acum către viața veșnică. Ea este în echipa lui Isus. Joacă, spune ea, după două principii. Unul dintre ele poate fi rezumat succint în opt cuvinte: „Isus a dat totul. La fel și eu.” Celălalt este chiar mai puternic și mai expresiv: „Totul contează!” Dieta contează, devoțiunea contează, disciplina contează. Pentru ea, ca să fii în formă din punct de vedere fizic, mental și spiritual, ai nevoie de o dietă bazată pe plante, cea mai bună dietă din lume, cea lăsată de Dumnezeu în Grădina Edenului, care garantează cea mai bună condiție fizică și cea mai mare limpezime a minții. Grace bea numai apă, singura băutură de care corpul are nevoie. La ora 22:00, este în pat, ca să poată dormi 7-8 ore. Îi plac ieșirile în aer liber, lumina soarelui, cel puțin 30 de minute de exercițiu zilnic și odihna Sabatului.

Îi place să se descrie prin cuvântul „neobosit”. Jocul ei public a fost neobosit. La fel și antrenamentul ei privat. Viitorilor sportivi vrea să le transmită următorul lucru: joci la fel cum te pregătești. Ea s-a antrenat la capacitate maximă. Acum este hotărâtă să-L mărturisească pe Isus Hristos la capacitate maximă. Știind că El a petrecut cea mai mare parte din lucrarea Sa pe pământ vindecând oameni, este pasionată de răspândirea mesajului despre sănătate, astfel încât oamenii să fie atrași mai aproape de Dumnezeu pe măsură ce experimentează miraculoa-

sa refacere pe care El o lucrează în organism. De asemenea, misiunea ei include un curs de exerciții fizice gratuite, ținut după ore, și un scurt e-mail zilnic cu informații interesante despre principiile de bază ale sănătății.

Succesul alături de Isus

Grace spune:

— Iubesc viața pe care o trăiesc acum, în care Isus ocupă locul central. Să joci în echipa Lui e mult mai distractiv și mai captivant decât să joci în orice altă echipă din lume!

Faptul că își împărtășește povestea de viață și altora îi reamintește de ceea ce a făcut Dumnezeu pentru ea. Poate că, înainte, a câștigat de multe ori, dar, în timp ce ne spune povestea ei și își trăiește noua viață, se concentrează pe un premiu mai mare decât oricare altul pe care l-a câștigat vreodată.

Cu mult timp înainte de ea, altcineva a răspuns chemării lui Dumnezeu, a schimbat direcția și nu s-a mai uitat înapoi. Alături de el și de o mulțime de alte persoane care și-au ațintit privirea spre crucea de pe Golgota, Grace se luptă pentru a câștiga premiul suprem, care nu dispăre niciodată, un premiu pe care îl putem câștiga toți – premiul chemării cerești a lui Dumnezeu în Hristos Isus (vezi Filipeni 3:14). ■

Acest articol a fost publicat în numărul din 8 martie 2012 al revistei Adventist Review.

Lael Caesar este editor asociat la ADVENTIST REVIEW.

¹ Women's National Basketball Association [Asociația Națională de Baschet Feminin], din SUA. (n.tr.)

² Revistă prestigioasă din Statele Unite, care întocmește galerii onorifice ale celor mai buni profesioniști din diverse domenii. (n.tr.)

³ Conference-USA – o ligă sportivă națională de mare prestigiu. (n.tr.)

⁴ National Collegiate Athletic Association – mare asociație sportivă din Statele Unite, care organizează competiții la nivel național între universități. (n.tr.)

⁵ MVP – Most Valuable Player. (n.tr.)

⁶ All-Star Team – echipă ce reunește cei mai buni jucători din Europa. (n.tr.)

⁷ Young Men's Christian Association – organizație creștină care promovează un stil de viață sănătos. (n.tr.)

⁸ Un acronim în limba engleză, care cuprinde șapte principii ale unei vieți sănătoase: credință, hrană sănătoasă, soare, cumpătare (chiar și în lucrurile bune), exercițiu fizic regulat, odihnă adecvată și predicarea Evangheliei oricui (atât mesajul mântuirii, cât și cel al sănătății).

Ce să-i pui copilului tău în bibliotecă?

Primele 6 luni ale anului 2012 au adus la Editura Viață și Sănătate câteva titluri noi pentru copii, pe care le menționez mai jos.

Una dintre aparițiile inedite, constituindu-se, totodată, într-o premieră pe piața de carte românească, o reprezintă *Biblia de colorat*, ilustrată de clujeanul Adrian Barbu. Cartea conține 100 de planșe de colorat, prin care sunt parcurse momente definitorii ale istoriei biblice, începând de la crearea lumii și până la secvențele principale ale Noului Testament. *Biblia de colorat* este destinată copiilor de vârstă preșcolară, dar poate fi un material util și pentru elevii ciclului primar.

Venind în întâmpinarea cererilor de carte pentru copii, editura oferă o a doua variantă de Biblie, respectiv *Biblia celor mici*. Cele 188 de pagini cuprind povestiri din Vechiul și Noul Testament, ilustrate color. Părinții pot folosi acest material pentru a le citi preșcolărilor scurte povestiri despre facerea lumii, despre profetul Iona, despre Daniel și despre Domnul Isus. În același timp, *Biblia celor mici* este un material pe care elevii din clasele primare pot să își exerseze cititul.

Pentru copiii care iubesc poezia și cărora le place să recite versuri, Roxana Lupu, asistent universitar la Institutul Teologic Adventist, a publicat *Poezii cu lumină pentru băieți și fetițe*. Volumul, cu ilustrații color, conține peste 20 de poezioare despre soare, lună, stele și meteoriți, dar și despre alte surse de lumină, precum Cartea

Sfântă și ochii mamei. Lumina fizică se îmbină cu lumina spirituală, iar lecțiile despre cea dintâi devin pilde pentru înțelegerea celei de-a doua.

Pentru serile în care copiii insistă ca părinții să le spună o poveste, va fi cu siguranță util volumul *Eu și bunica mea, Ellen*, al autoarei Mabel R. Miller. Strănepoată a lui Ellen White, autoarea își amintește, în povestiri scurte, scrise „pe limba copiilor”, întâmplări inedite din anii copilăriei sale, când locuia aproape de casa „bunicii Ellen”. Va fi, cu siguranță, o întâlnire inedită cu o pionieră a Bisericii Adventiste.

Tot de o bunică se leagă și un al doilea volum de povestiri, intitulat *Comoara de mare preț*. De data aceasta, bunică este chiar autoarea cărții, Olga Pilat, ai cărei eroi imaginari sunt copiii care învață că Biblia este o carte ce merită să fie iubită și apreciată, pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu.

Editura adaugă ofertei de carte pentru copii și volumul *Olimpiada distractivă*. Cele 96 de pagini pline cu ilustrații color conțin 118 jocuri pentru copii cu vârste de la 7 ani în sus. Cartea conține jocuri de testare a spiritului de observație, de verificare sau de îmbogățire a cunoștințelor de cultură generală și alte surprize

„Cu cât citești mai mult, cu atât mai multe lucruri vei ști. Cu cât vei învăța mai multe, cu atât vei călători mai mult”, spunea dr. Seuss, un renumit autor de cărți pentru copii. Îi invităm deci pe copii nu doar într-o călătorie prin lumea cărților și a cuvintelor, ci chiar mai departe! ■

Florin Bică este redactor pentru copii la Editura Viață și Sănătate.

Ai carte, ai parte ... de un sens

Ce este colportajul?

Colportajul este un mijloc de a spune că ai înțeles cât de mult te-a iubit Dumnezeu și că nu poți rămâne pasiv văzându-i pe oameni cum mor din lipsă de cunoștință. Colportajul presupune o dragoste puternică, invincibilă, pentru oameni și pentru carte. Iubirea de oameni derivă din iubirea de Dumnezeu, iar această iubire ajunge până la noi prin Carte: „Isus străbătea toate cetățile și satele, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia Împărăției și vindecând orice fel de boală și orice fel de neputință care erau în norod” (Matei 9:35).

După cum Hristos Se apropia cu delicatețe de oamenii suferinzi, oferindu-le deopotrivă vindecare sufletească și trupească, tot așa colportorul are misiunea specială de a rosti un cuvânt la vreme potrivită celor gata să moară în descurajare și de a-i ajuta pe robii unui stil de viață nesănătos să se elibereze.

Lucrarea de colportaj este o lucrare de evanghelizare prin însăși natura ei. Oamenii au nevoie să fie educați, instruiți pentru a se bucura de o viață de calitate pe acest pământ și pentru a dobândi perspectiva vieții veșnice. Cartea a fost, este și va rămâne mijlocul prin care lumina va ajunge la oameni și-i va schimba.

Metode de lucru

Trăim într-o lume bolnavă și nefericită. Mulți se îmbolnăvesc pentru că nu consumă apă, nu mănâncă dimineața, nu fac mișcare, pentru că fumează, mănâncă dulciuri și carne în exces etc. Cine să-i învețe pe acești nefericiți ce să facă? Părinții nu se mai înțeleg cu copiii lor, care sunt tot mai agitați, mai nedisciplinați și mai egoiști. Iar stresul devorează sănătatea tuturor. Există oare vreo soluție?

În acest context, apare educatorul de sănătate (acesta este rolul pe care-l are colportorul în societate). El merge în instituții publice în numele Asociației pentru Sănătate, Educație și Familie, cu un program național de îmbunătățire a sănătății. Când directorii de instituții află că implicarea în program nu presupune niciun cost din partea lor, cad de acord ca, într-o anumită zi, la o oră potrivită, într-o sală încăpătoare, să se țină un seminar de sănătate, urmat de efectuarea unor teste medicale gratuite și de prezentarea ofertei de carte a Editurii Viață și Sănătate.

„Mi-a fost arătat”, spune mesagerul Domnului, „că, acordând atenție reformei sănătății, veți îndepărta din mintea multor oameni prejudecățile care i-au împiedicat să accepte adevărul și să citească publicațiile care prezintă adevărul în care credem noi. [...] Aceasta va avea un impact puternic asupra celor necredincioși și îi va aduce la concluzia că, dacă avem o viziune atât de înțeleaptă cu privire la obiceiurile și alimentația sănătoasă, înseamnă că avem concepții sănătoase și în materie de doctrine biblice”¹.

Nu rare au fost ocaziile când colportorul a reîntâlnit persoane care au citit cărți de sănătate, au făcut schimbări în stilul de viață, beneficiind de o calitate superioară a acestora, și care au devenit interesate să citească și cărțile de factură spirituală. În felul acesta, este ascultat sfatul inspirat: „Mesajul trebuie dus «la drumuri» – oamenilor care au un rol activ în lucrarea lumii, profesorilor și liderilor”².

Educatorul de sănătate se bucură și de libertatea de a merge în școli și licee, prezentând

acolo adevărata educație. Are ocazia de a ține în fața elevilor seminare despre un stil de viață sănătos și despre valorile morale creștine. Atât elevii, cât și profesorii își exprimă încântarea că există astfel de programe în școlile lor.

Tot ca urmare a sfatului inspirat, colportorul va fi găsit în „renumitele centre turistice sau de sănătate, vizitate de mii de persoane în căutare de plăceri sau interesate să aibă grijă de sănătatea lor”³. La standurile noastre de sănătate, „evanghelia adevărului prezent va fi așezată în calea celor care nu o cunosc și va fi acceptată de mulți oameni, care o vor duce în casele lor, în toate colțurile pământului”⁴.

Evanghelistul cu literatură ajunge însă și la ascultătorii de la garduri – „cei care locuiesc departe de orice așezare mare”⁵. Despre această metodă de lucru, Inspirația spune că „cea mai bună educație tinerii o pot obține făcând colportaj și lucrând din casă în casă. În această lucrare, ei vor avea oportunitatea să le spună celorlalți cuvintele vieții”⁶.

De ce este aceasta „cea mai bună educație”?

Atunci când înveți pe altcineva, îți dai seama dacă tu chiar stăpânești informația.

Învățându-l pe altul, ești mai motivat să faci ce știi, mai cu seamă că vei fi adesea întrebare dacă practici ceea ce afirmi.

Îți dai seama de lipsurile tale și ești mai motivat să te rogi și să studiezi aprofundat Scriptura și celelalte cărți.

Citind mai mult, vei fi tot mai bine informat.

Având de-a face cu diverse categorii de oameni, îți vei dezvolta abilitățile de comunicare și vei învăța mai mult să ascuți.

Talentul necesar, curajul, perseverența, credința și tactul vin pe măsură ce lucrezi sub supravegherea Învățătorului.

Confruntându-te cu tipuri variate de oameni și situații, îți dai seama că, pentru a nu face de rușine numele Aceluia pe care-L iubești, ai nevoie să fii zilnic dependent de El.

Cine poate face această lucrare?

Domnul a anticipat că vor fi unele probleme în legătură cu criteriile de selecție, așa că a dat unele lămuriri: „Trebuie aleși colportori pentru fiecare parte din câmp, însă nu din rândul elementelor nestatornice ale societății, nu dintre bărbații și femeile care nu sunt buni la nimic altceva și care nu au avut succes în niciun alt

domeniu, ci dintre cei care vorbesc bine, care au tact, viziune și pricepere”⁷.

Colportorii reprezintă acel segment din biserica noastră care intră în contact direct cu societatea, având responsabilitatea de a crea o imagine nobilă, demnă, de înaltă ținută a Domnului pe care-L slujesc.

Colportorul calificat este gata de sacrificiu, fără să se aștepte la tihnă, curajos, plin de îndrăzneală atunci când este respins sau când trece prin greutate. Este omul care poate prezenta bine cărțile noastre, deoarece el însuși le prețuiește valoarea. El stă mai întâi de vorbă cu Dumnezeu, apoi cu oamenii.

Entuziasmul este pentru colportor o necesitate, nu un accesoriu. El pleacă în lucrare așteptându-se să aibă succes. Nu-și îngăduie niciodată să vorbească într-un mod lipsit de speranță, descurajant, pentru că știe că răsplata lui nu depinde de succesul aparent, ci de spiritul cu care face lucrarea.

Colportorul calificat nu este cel care se crede în stare să facă această lucrare, ci cel ce-și pune speranța în Acela care a promis că lucrarea aceasta nu se va face „nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu” (Zaharia 4:6).

Suntem pe ultima sută de metri a istoriei. Oamenii au nevoie de cărți care să conțină adevărul prezent. Au nevoie de oameni care să trăiască adevărul din cărți și care au înțeles că fericirea nu este o destinație, ci un mod de a călători. Vrei să fii fericit? Atenție la cum alegi să călătorești! ■

Sinziana Constantin este prim-colportor în Conferința Oltenia.

¹ Ellen G. White, *Evanghelizarea prin literatură*, p. 133 (în orig.).

² *Ibidem*, p. 39 (în orig.).

³ *Ibidem*, p. 40 (în orig.).

⁴ *Ibidem*, p. 40 (în orig.).

⁵ *Ibidem*, p. 39 (în orig.).

⁶ *Ibidem*, p. 32 (în orig.).

⁷ *Ibidem*, p. 28 (în orig.).

De ce te ferești de Biblie?

Te știam inteligent, Teofile! Mereu aduci vorba de cartea aceea primitivă, expirată și neștiințifică. Cum poți crede așa ceva în secolul al XXI-lea?

— Vrei să spui, Cosmofile, că este bătrână, demodată și simplă! Scuză-mă, ești profesor. Ai citit vreodată Biblia?

— Ca orice intelectual, dar e de luat în serios.

— Ce anume ai citit și ce ai înțeles?

— Am început să citesc de la Facere. Mariana, o fostă prietenă, era pocăită și insista să citesc Biblia. Toată, auzi! Am sărit pasajele plictisitoare: cărțile lui Moise, Cronici, liste, rugăciuni, proccii, proverbe, cântări ... Am survolat câteva fabule de-alea din Evangheliile, m-a impresionat pe moment povestea fiului risipitor, dar de la un punct încolo, n-am mai suportat. Oricum, astea se discutau acum 2 000 de ani.

— Amice, în lume există, într-adevăr, lucruri care sunt bune dacă sunt noi. Dar există și lucruri care sunt cu atât mai bune, cu cât sunt mai vechi. Religia este vioară de maestru, nu Airbus. Ți-e rușine cu bătrâna Biblie pentru că nu o cunoști, ai prejudecăți împrumutate. Unii au față de Biblie acea reacție de adolescent, care se jenează să fie văzut de colegi în compania părinților sau a bunicilor. Este o criză de pubertate intelectuală, prelungită și nejustificată. Bibliei îi datorăm tot ce este mai bun din cultura și civilizația actuală. Dacă i-ai fi dat o șansă reală, citind-o cu toată inima, cu toată mintea și cu tot interesul de a afla adevărul despre ea și din ea, ai fi avut acum numai aprecieri pentru înțelepciunea, frumusețea și veșnica ei prosperitate. Tu însă ai tratat-o mai neserios decât pe prietenele tale succesive cu care te lauzi, ironizându-le.

— O fi importantă pentru unii ca tine această cărjă psihologică, dar ea nu ține de viața reală. Este pentru religie și biserică – pardon, biserică!

— Te înșeli. Biblia nu ține doar de biserică, ea este valoroasă și în afara religiei. Poți s-o studiezi pentru istorie, artă literară, filosofie, morală etc. Iar cel mai important lucru în viața reală este speranța și sensul, o „cărjă” pentru care, de fapt, mă invidiezi. Am un sprijin bun pentru viață și o speranță pentru veșnicie. Știința, tehnica,

plăcerile, elevate sau vulgare, sunt cărje care te conduc numai până la mormânt sau care se frâng cu mult înainte. În fața abisului disperării și al morții, numai Biblia stă în picioare.

— Teofile, Biblia ta e o colecție de mituri, legende și miracole puerile. Cum să-mi clădesc eu speranța pe niște povești?

— Nu mă mir că vorbești așa. Dacă trăiești cu păreri de împrumut, dacă te lași manipulat de societatea mondenă, care nu are altă filosofie decât exploatarea plăcerilor „fără prejudecăți”, dacă preferi decretele arogante ale scepticilor, care se citează unii pe alții, suspectând și discreditând Cuvântul lui Dumnezeu, vei rămâne ignorant și fudul în plasa necredinței, care va afecta și soarta elevilor tăi. Acuzația pe care o aduci Bibliei este foarte serioasă, de viață și de moarte. De aceea trebuie să înveți s-o citești cu adevărat. Afirmațiile Bibliei merită verificate cu orice preț, fiindcă ni se adresează. Și nu avem alternativă.

În ce privește relația Bibliei cu mitologia, dimpotrivă, Biblia manifestă o aversiune organică față de mitomanie, oricât de „sacră” ar fi ea:

Ieremia 8:8,9 – „Degeaba s-a pus pe treabă condeiul mincinos al cărturarilor”¹.

Zaharia 13:2,3 – „Voi scoate ... din țară pe falșii profeți și spiritele necurate. Și, dacă va mai profeti cineva astfel, ... chiar părinții lui îi vor zice: «Tu nu vei trăi, fiindcă ai spus minciuni în numele lui Iahwé.»”

1 Timotei 4:7 – „Ferește-te de miturile profane și băbești.”

2 Petru 1:16 – „V-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, nu luându-ne după mituri bine ticluite, ci ca martori oculari ai descoperirii Maiestății Sale.”

— Este interesant ce citești. Și eu am simțit că autorii aceștia par oameni cinstiți, nu degeaba unii au mers până la moarte. Dar și oamenii sinceri pot transmite istorisiri înflorite, fără valoare istorică. „A fost odată ca niciodată” nu poate fi o sursă credibilă.

— Permite-mi să-ți citesc numai câteva introduceri la asemenea istorisiri și concluzia îți aparține:

Luca 3:1 – „În al cincisprezecelea an al domniei lui Tiberius Caesar, pe când Pontius Pilatus era procurator al Iudeei; Irod, tetrarhul Galileei; Filip, fratele lui, tetrarhul Itureei și al Trahonitei; Lisania, tetrarhul Abilenei; și în zilele arhierilor Hanan și Kayafá, cuvântul lui Dumnezeu a vorbit lui Ioan, fiul lui Zaharia, în pustie ...”

Estera 3:7 – „În luna întâi, adică luna Nisan, în al doisprezecelea an al împăratului Xerxe, s-au aruncat «purim», adică zarurile, înaintea lui Haman ...”

I Împărați 6:1 – „În al patru sute optzecilea an după ieșirea israeliților din Egipt, Solomon a început construcția templului lui Iahwé, în al patrulea an al domniei lui peste Israel, în luna Ziv, care este luna a doua.”

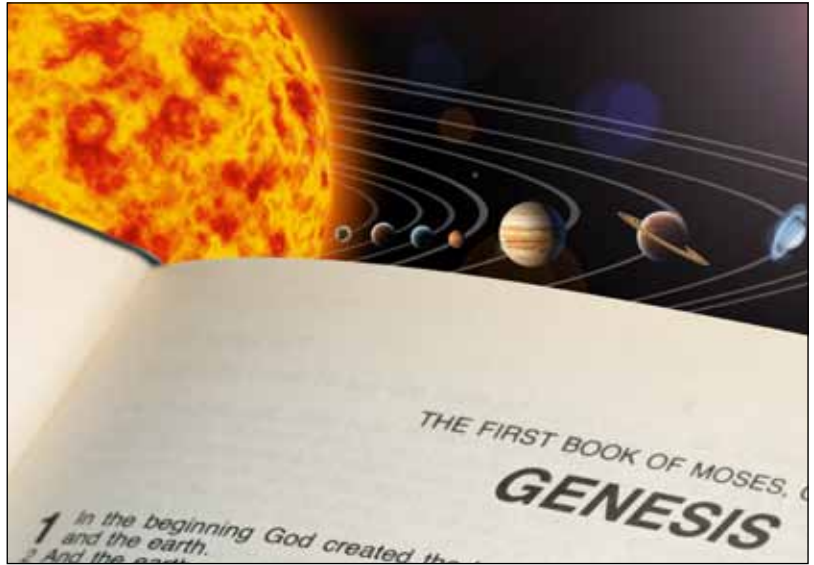
Deuteronomul 1:3 – „În al patruzecilea an, în luna a unsprezecea, în ziua întâi a lunii, Moise le-a spus israeliților tot ce-i poruncise Iahwé să le spună.”

Geneza 7:11 – „În al șase sutelea an al lui Noe, în luna a doua, în ziua a șaptesprezecea a lunii, chiar în ziua aceea, s-au rupt toate izvoarele marelui adânc și s-au deschis stăvilarele cerului.”

Ți-aș putea citi o mulțime de consemnări asemănătoare în Biblie, dar nu vreau să te plictisesc. Precizia istorică este spectaculoasă și autorii s-au adresat în mod direct contemporanilor lor, nu au urmărit să înșele pe nimeni. Vezi, de exemplu, introducerea lui Amos: „Cuvintele lui Amos, un păstor din Tecoa, ... pe vremea lui Ozia, regele Iudeei, și pe vremea lui Ieroboam Ben-Ioaș, regele Israelului, cu doi ani înaintea cutremurului” (Amos 1:1). Acel cutremur devenise un reper cronologic, încât și profetul Zaharia, după secole, avea să-l menționeze (Zaharia 14:5).

— Teofile, nu bănuiam că Biblia ar putea fi atât de exactă, ca istorie. Totuși minunile acelea sunt suspecte. Mi se par multe, puerile și inaccesibile nouă.

— Amice, eu îți propun să le numeri, dacă ți se pare că sunt prea multe, apoi să le împarți la două milenii și să-mi comunici raportul. Apoi, te rog să calculezi și numărul miracolelor publice față de cele consumate în particular. Frecvența miracolelor a fost ridicată în timpul marilor personalități: Moise și Iosua, Ilie și Elisei, Isus și apostolii. În secolele de după exilul babilonian până la Isus, nu sunt menționate minuni publice. Poate timpurile noastre sunt la fel. Eu știu însă că și astăzi au loc miracole, dar ele se consumă adesea într-un minunat anonim, pentru că

nimeni nu le publică (și e păcat!), în timp ce șarlatanii grosolane și false miracole sunt proclamate ostentativ. Dacă salvarea și credința ta depind de o minune, Dumnezeu va face asta pentru tine. Dar El preferă cărările naturale și pregătește premii speciale pentru cei satisfăcuți cu dovezi mai puțin senzoriale. **Ioan 20:29**: „Tomo, i-a zis Isus, tu ai crezut pentru că M-ai văzut. Ferice de cei ce au crezut fără să fi văzut!”

— Știu, asta e Toma Necredinciosul. Cred că și eu cobor din seminția lui.

— Nu uita, Cosmofile, că Isus nu l-a respins, deși l-a muștrătat fin. Isus îi iubește și pe necredincioși. Pavel, de asemenea, a fost un necredincios, fiindcă n-a crezut până nu a văzut. Dar Isus li S-a descoperit amândurora în mod supranatural și i-a făcut apostoli.

— Teofile, s-ar putea să fie adevărat ce zici tu. Mariana nu știa toate astea. Totuși mi-e frică de acest Dumnezeu al Bibliei, care seamănă cu cel al Coranului. Dacă dumnezeieștile măceluri și distrugerii scrise acolo sunt istorice și după voia Domnului, atunci chiar că nu mă atrage Biblia ta. Dumnezeul acesta pare o ființă crudă și capricioasă.

— Îmi pare foarte rău că ai asemenea imagine despre Dumnezeul Bibliei, dar nu mă mir. Tu ai nevoie să te convingi studiind istoria biblică punct cu punct. Sunt multe pasaje biblice care arată că Dumnezeu este drept și, de altfel, nu ar avea niciun folos din nedreptate (cf. Iov 34:12-17). Dimpotrivă, El este inventatorul milei, al dreptății și al demnității. El a creat dragostea dintre bărbat și femeie, iubirea de mamă, florile

și aștrii, creierul omului, însetat de sens și de frumusețe.

Este adevărat că unele evenimente biblice sunt foarte dure. Însă cele mai multe dintre acestea sunt justificate pe loc. Altele nu sunt imediat explicate. Biblia învață că lumea noastră se află într-un război cu Dumnezeu și într-o înșelătoare alianță cu forțele răului, care au făcut o revoluție împotriva Lui. În război există sânge, trădare, confuzie, moarte, înfrângeri și victorii. Războiul încă nu s-a încheiat. Istoria și desfășurarea lui sunt complexe și pline de curse. Dar este pasionant să urmărești iubirea și dreptatea lui Dumnezeu în toate acestea.

Există și multe percepții greșite ale relatărilor sângeroase. Multe dintre acestea reprezintă conflicte omenești, ca și conflictele, mult mai multe și mai crude, din istoria extrabiblică. Holocaustul, de exemplu, s-a desfășurat în afara istoriei și a teologiei biblice. Există, de asemenea, cazuri în care textul original joacă renghiuri traducătorilor. După cucerirea cetăților amonite, David nu a tranșat pe locuitorii lor cu ferăstraie și topoare, nu a trecut cu grapa peste ei și nu i-a ars în cuptoare de cărămizi, așa cum apare în cele mai multe traduceri tradiționale la textele paralele din 2 Samuel 12:31 și 1 Cronici 20:3, ci i-a pus la tăiat cu ferăstraie și topoare, la săpat și la făcut cărămizi.¹ Le-a ușurat munca, dându-le cele mai bune unelte (de fier², nu de lemn, sau de piatră). Aceste munci le-au efectuat în propria țară, nu au fost deportați în Israel.

Iată cum se schimbă uneori imaginea, când ai curiozitatea să compari diverse traduceri biblice. Dar cele mai multe probleme de percepție nu vin din erori de traducere, ci din prejudecăți, din lenea de a studia și din nevoia de pretexte pentru a respinge voia lui Dumnezeu. Când citim, trebuie să ne asigurăm că vom fi călăuziți de Spiritul cel bun, pentru ca nu cumva spiritele cele rele să ne sugereze observații și concluzii greșite.

Nu există însă imagine mai înfiorătoare decât aceea în care Însuși Fiul lui Dumnezeu, dezbrăcat de gloria cerului, este descris cum Se lasă ținut pe crucea nedreaptă și strigătoare la cer, acceptând cele mai cumplite suferințe sufletești și trupești, doar ca să ispășească păcatele noastre, dintre care cele mai grave sunt nepăsarea, necredința și nerecunoștința.

— Teofile, aproape că aș dori să aflu mai mult despre Biblie și din Biblie. Dar, vezi tu, religia aceasta, dacă o iei în serios, îți ia totul. Tot ce face viața colorată și cu sens devine tabu. Viața se umple de recitări de rugăciuni și ajungi un habotnic urât de toți prietenii. Pentru ce?

— Pentru viața și fericirea ta veșnică și pentru salvarea altora prin tine. Ba chiar și pentru calitatea vieții acesteia, care este incomparabil mai fericită cu Dumnezeu decât cu gloata celor ce trăiesc pentru „pâine și jocuri”. Motivul cel mai profund este că tu îți ești dator lui Dumnezeu cu iubire, fiindcă El este nu numai Creatorul tău, ci și Mântuitorul Tău, care a jertfit atât de mult doar ca să te recupereze din răzvrătire și moarte și să-Și împartă veșnicia cu tine. Oare asta nu înseamnă nimic?

Într-adevăr, Biblia îți cere totul, dar îți oferă mult mai mult. Dar, pentru că nu te-ai informat corect cu privire la cerințele ei, nu știi de ce fugi. Dacă ai cunoaște cu adevărat imperativele ei pozitive și negative, ai înțelege că cerințele lui Dumnezeu sunt atât de bune și de drepte pentru tine și pentru toată lumea, încât tu însuși îți le-ai impune, din motivații pe care acum nu le poți întrevădea. ■

¹ Dacă nu se specifică altfel, textele din Biblie sunt în traducerea autorului.

² Cf. *Noua traducere românească, New English Translation, New International Version, Traduction Oecuménique de la Bible* etc.

² Vezi 2 Împărați 6:5.

Lect. univ. drd.
Florin Lăiu este profesor de teologie biblică la Institutul Teologic Adventist.

Neprihăniți prin neprihănirea Lui

Articolul de mai jos reprezintă o adaptare a predicii fr. Ted Wilson, președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, ținută cu ocazia vizitei pe care a efectuat-o în România, în zilele de 8 și 9 iunie 2012.

Este un privilegiu pentru mine și soția mea să petrecem acest Sabat cu biserica din România și, împreună, să Îi aducem laudă lui Dumnezeu. De asemenea, este înălțător să văd prezenți atâția frați și atâtea surori, reuniți astăzi pentru a se bucura de Cuvântul Domnului.

Dumnezeu a binecuvântat biserica din România, iar aceasta a rămas atașată de Cuvântul Său în vremurile dificile. Credințioșia bisericii românești este cunoscută și apreciată în familia mondială a Bisericii Adventiste, care, în acest moment, depășește 17 milioane de membri botezați.

Vă aduc astăzi salutul frățesc al întregii familii adventiste. În multe locuri din lume, copiii lui Dumnezeu sunt motivați de mișcarea pentru renaștere și reformă. Un sentiment viu al faptului că ceva special trebuie să se întâmple în curând îi animă atât pe tineri, cât și pe vârstnici. Personal, cred din toată inima că ne apropiem de revenirea în slavă a Domnului Hristos. Totul pare că se clatină, iar evenimentele profetice din Daniel și Apocalipsa se împlinesc sub ochii noștri. Observăm în jurul nostru instabilitate politică, criză economică, decădere morală și mișcări pentru unificarea credințelor. Toate acestea sunt semne că Mântuitorul nostru vine curând. Ca adventiști de ziua a șaptea, nu fixăm date pentru acest mare eveniment, dar, conform luminii profetice, știm că timpul este aproape.

Fiți părtași credinței și lucrării bisericii!

În aceste timpuri, avem nevoie de unitate. În mod special trebuie să fim uniți pentru a proclama mesajele celor trei îngeri din Apocalipsa. Aceștia înalță neprihănirea Domnului Hristos și cheamă întreaga omenire să se întoarcă la adevărata zi de închinare, care este Sabatul zilei a șaptea.

Sabatul este și un semn al actului creator al lui Dumnezeu, care consemnează că lumea a fost creată în șase zile literale.

Ne apropiem de punctul culminant al confruntării dintre Hristos și Satana, iar cartea care dezvăluie cel mai bine acest lucru este *Tragedia veacului*, de Ellen White. Sunt recunoscător bisericii din România pentru că și aici se pune un accent puternic pe distribuirea acestei cărți. Eu și soția mea am citit și recitim această carte, pentru că noi credem că are o importanță deosebită. Împărtășiți și dumneavoastră cu ceilalți bucuria și speranța care emană din această carte și spuneți-le cum v-a deschis ochii să înțelegeți sensul istoriei și să pătrundeți prin negura viitorului!

Ellen White însăși a dorit și a recomandat ca *Tragedia veacurilor* să fie distribuită mai mult decât oricare altă carte a ei. Planul nostru este ca, la nivel mondial, să distribuim în jur de 175 de milioane de exemplare, în diferite versiuni, ale acestei cărți¹. Într-adevăr, darul profeției este cel mai mare dar pe care L-a dat Dumnezeu bisericii Sale.

Avem de transmis lumii o solie minunată. Mesajul că „Dumnezeu este dragoste” trebuie să fie dus în orice colț al planetei. În această perioadă, ne vom concentra atenția în mod special asupra marilor centre urbane, unde locuiesc milioane de suflete. Proiectul care va începe, în 2013, cu orașul New York presupune desfășurarea și aplicarea mai multor metode de transmitere a mesajului nostru.

Biserica din România este cea mai numeroasă comunitate adventistă din Europa. A sosit timpul ca fiecare român, din orice colț al țării, să audă solia noastră. Acest lucru se va întâmpla însă doar dacă fiecare membru al bisericii va face reformă în propria viață. Îndemnul la reînviore spirituală nu vine de la uniune sau de

la Conferința Generală, ci este mesajul Duhului Sfânt, care tânjește după schimbarea inimilor. Acesta este mesajul încredințat de Dumnezeu bisericii din timpul sfârșitului, bazat pe Ioel 2.

În 2 Cronici 7:14, vorbindu-i lui Solomon, Dumnezeu a adresat poporului Său chemarea la smerenie și a condiționat iertarea și primirea de aceasta. Dumnezeu ne cheamă să ne smerim. Doar dacă vom împlini această poruncă, vom avea și putere să ne realizăm misiunea. Apostolul Pavel recunoștea faptul că „doar în El avem viața, mișcarea și ființa”. Solul Domnului ne avertiza că cea mai urgentă nevoie a bisericii este practicarea adevăratei evlavii.

În întâmpinarea acestei nevoi, a fost lansat programul „777”: adventiștii de ziua a 7-a de pe întregul Pământ se roagă 7 zile pe săptămână, la ora 7 (AM și PM) pentru ploaia târzie și pentru Duhul Sfânt.

Temelia redeșteptării stă în studierea Cuvântului lui Dumnezeu. Membrii care nu au un program de studiu regulat au posibilitatea de a se alătura programului „Reînviați prin Cuvântul Său”. Acesta presupune citirea zilnică a unui capitol din Biblie. Ca adventiști, ar trebui să fim cei mai activi în înălțarea și răspândirea Cuvântului lui Dumnezeu.

Neprihănirea lui Hristos – temelia neprihănirii noastre

Unii oameni consideră că adventiștii de ziua a șaptea sunt legalști, încurajând îndreptățirea prin fapte. Acest lucru este fals. A promova

îndreptățirea fără sfințire înseamnă har ieftin. A vorbi despre sfințire fără îndreptățire înseamnă legalism. Neprihănirea include îndreptățirea și sfințirea. Acesta este planul lui Dumnezeu – un plan simplu, dar profund.

Adevărata neprihănire a însemnat ca Fiul lui Dumnezeu să coboare pe Pământ, să trăiască, să moară, să învie, să Se înalțe la cer și să mijlocească pentru noi.

Biblia ne descoperă ce se întâmplă în aceste momente în Sanctuarul ceresc. Dumnezeu ne-a dat însărcinarea de a spune lumii întregi despre ceea ce se întâmplă în Sanctuar. Iar Spiritul Profetic dezvăluie că lucrarea de acolo are drept consecință vestirea pe Pământ a celor trei solii îngerești. Ele se axează în mod deosebit pe neprihănirea Domnului Hristos.

Ca popor, suntem chemați să anunțăm judecata lui Dumnezeu și să prezentăm planul simplu și măreț al mântuirii. Suntem avertizați să ne împotrivim fiarei și pretenției acesteia de a schimba Legea lui Dumnezeu.

Doresc să reaffirm cu tărie că un păcătos poate fi salvat doar prin credința în harul lui Dumnezeu. Datorită neprihănirii Domnului Isus, suntem declarați neprihăniți înaintea lui Dumnezeu. Așa începe sfințirea.

În Epistola către filipeni, Pavel ne îndeamnă: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus. ... Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea” (Filipeni 2:5,13).

Biblia nu este o chemare la meritologie, ci o chemare la supunere față de Dumnezeu și la primirea neprihănirii Sale. Duhul Sfânt ia în stăpânire inima omului și îi schimbă viața. Lucrarea Lui îl face pe bețiv să nu mai bea, pe mincinos să nu mai mintă și pe imoral să devină curat. Doar datorită puterii Duhului Sfânt au loc toate acestea.

În timpul discuției tainice pe care a avut-o cu Nicodim, Mântuitorul i-a transmis calea schimbării – nașterea din nou. Când Îl primim pe Hristos, suntem curățați de păcat și recreați după chipul Său. Oricine este născut din Dumnezeu biruiește lumea. Aceasta este neprihănirea pe care ne-o dă El. Noi suntem mântuiți prin har.

Faptele bune nu sunt altceva decât lucrarea Duhului Sfânt. Atât pentru îndreptățire, cât și pentru sfințire, suntem total dependenți de harul lui Hristos. Nu avem nicio posibilitate prin care să împlinim cerințele Legii lui Dumnezeu. Isus Hristos Se oferă să ne ia păcatele și să ne dea în schimb neprihănirea Sa. El ne va considera ca

și când n-am fi păcătuit niciodată. Aceasta este îndreptățirea.

Lucrarea sfințirii constă în supunerea voinței noastre voinței lui Dumnezeu. Singura noastră șansă este în neprihănirea pe care ne-o atribuie Hristos și în lucrarea puternică a Duhului Sfânt în dreptul nostru.

Biblia spune că „punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare-Preot care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri” (Evrei 8:1). Hristos este totul în toți. El a existat din veșnicie în veșnicie. Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt **una**. Nu lăsați pe nimeni să vă fure puterea lui Hristos, nu credeți pe cineva care vă spune că Hristos nu este din veșnicie!

Suntem cu toții niște păcătoși care avem nevoie de cruce. Niciun adventist să nu se considere mai bun decât alți coreligionari! Să ne ferească Dumnezeu de perfecționism și de tendința de a-i considera pe alții mai nevrednici decât noi! Isus este centrul către care toate lucrurile trebuie atrase. Apropiindu-ne de centru, ne vom apropia mai mult unii de alții.

Când vă veți întoarce acasă, vă îndemn să fiți uniți în Hristos. Nu trebuie să pretindem că suntem mai buni ca alții; niciun om care pretinde sfințenia nu este cu adevărat sfânt. Cei pe care Cerul îi scrie în cartea vieții ca fiind sfinți nu sunt conștienți că sunt așa. Când oamenii vor înțelege că nu pot dobândi mântuirea prin propriile eforturi, își vor pune întreaga încredere în Hristos și nu se va mai vedea atât de mult eul. Neprihănirea lui Hristos acoperă și cuprinde totul.

Când veți merge acasă, proclamați minunatul mesaj al neprihănirii Domnului Hristos și faptul că nu avem altă speranță decât neprihănirea Lui! În aceste zile de pe urmă, trebuie să înțelegem și să mărturisim că nici harul ieftin și nici legalismul nu ne pot salva.

Duhul lui Dumnezeu Se mișcă peste poporul Lui și îl pregătește pentru revenirea Domnului. Când Duhul Sfânt ia în stăpânire viața cuiva, atunci harul și puterea lui Hristos schimbă inima omului.

Speranța poporului lui Dumnezeu

Astăzi, Domnul Hristos mijlocește pentru noi în Sanctuar. Curând, foarte curând, va veni să ne ia acasă. Vom fi cu El pentru totdeauna. Nu vom mai fi ispitiți niciodată și nici despărțiți de El.

Curând, la răsărit, vom vedea un mic nor. Acesta se va mări, pe măsură ce se va apropia de Pământ. Vom vedea atunci că, de fapt, norul este format din miliarde de îngeri în mijlocul cărora Se află Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Atunci vom striga cu bucurie: „Acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui!” Iar El va rosti către toți aleșii Lui cuvintele binecuvântate: „Bine, rob bun și credincios! Ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri. Intră în bucuria stăpânului tău!”

După această invitație, ne vom înălța cu toții la ceruri, unde vom trăi 1 000 de ani. Apoi, la finalul acestor 1 000 de ani, Hristos, însoțit de toți cei mântuiți și de cetele îngerești, Se va întoarce pe Pământ pentru a șterge pentru totdeauna orice urmă de durere, păcat și moarte.

Vrei și tu să fii pregătit pentru aceste zile? Vrei să te bucuri o veșnicie alături de Mântuitorul tău? Atunci trebuie să cauți neprihănirea Domnului Hristos și să te rogi cu stăruință pentru aceasta. Consacrați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu și angajați-vă în vestirea ultimului mare avertisment dat lumii!

Amin! ■

Ted Wilson, în vârstă de 62 de ani, este, începând cu 2010, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea la nivel mondial.

¹ Până la momentul scrierii acestui articol, în România au fost distribuite un număr de aproximativ 560 000 de exemplare.

Culegere de cântări creștine

Interviu cu poetul Benoni Catană despre o inedită *Culegere de cântări creștine* (Bacău, 2012), interviu realizat de fr. Teodor Huțanu.

Teodor Huțanu: *Stimate fr. Catană, spuneți-ne cât timp și câtă trudă au fost necesare pentru această Culegere de cântări, care cuprinde 801 partituri, finalizată anul acesta!*

Benoni Catană: Din 2006, de când s-a tipărit colecția *Imnuri creștine*, lucrul meu a continuat, în sensul că am păstrat multe cântări plăcute sufletului meu ce rămăseseră pe dinafară, la care, în decursul anilor, s-au adăugat altele, pentru că am primit foarte multe solicitări de a scrie text. Am pornit cu experiența celor 60 de cântări din colecția *Cântări ale speranței advente* (2001), pe care mulți le-au iubit și le-au căutat în noile *Imnuri*, dar nu le-au găsit. La acestea, s-au adăugat altele, cam de aceeași factură. Despre trudă, nu știu cum s-o apreciez cantitativ. Oricum, am simțit că pasiunea te poate duce la pragul de sus al limitelor omenești și, dacă n-ar fi fost acel țepuș în coastă pus de Cineva, aș fi abandonat pe parcurs.

T. H.: *Culegerea de „cântări creștine”, așa cum le-ați numit, a avut cu siguranță la origine un gând, o idee mobilizatoare. Care a fost aceasta?*

B. C.: Vă pot spune că au fost două mari gânduri mobilizatoare care au stat la baza prezentei culegeri. Mai întâi, am dorit să adun la un loc anumite cântări mai vechi, pe care părinții noștri le-au cântat cu multă dragoste, care au adus roade la vremea lor și care nici astăzi nu și-au pierdut relevanța. Gândiți-vă că multe cântări, cum ar fi: „Mi-e dor de veșnicie” sau „Doamne, câtă fericire!”, rămân în uitare și ar fi o pierdere mare să nu le mai avem scrise nicăieri. Pe lângă un număr din aceste cântări vechi, pe care le păstrasem eu, am fost îndemnat de Dumnezeu să merg în diverse comunități și să-i rog pe cei care aveau caiete cu cântări (de regulă, doar versurile) să le aducă, să mi le cânte și eu să le înregistrez. Nu voi uita niciodată atmosfera extraordinară care a fost într-o după-amiază de Sabat la Darabani, de exemplu, unde, timp de 3 ore, bătrânii comunității mi-au cântat multe cântări. În sensul acesta, denumirea cărții, aceea de „culegere”, este foarte potrivită.

Al doilea gând care m-a pus pe jar a fost acela de a realiza un material cu îndrumări tehnice pentru textieri. Lucrul la volumul *Imnuri creștine* (2006) – practic, o perioadă de peste 10 ani – mi-a dat ocazia unei perfecționări în domeniul acesta al textului scris pentru muzică. În timp, s-au cristalizat anumite principii de lucru pe care le-am dorit publicate cu scopul ca și alți textieri să le cunoască și să țină cont de ele. Sunt conștient că aceste capitole explicative din culegere nu sunt infailibile, principiile de lucru prezentate se mai pot îmbunătăți, dar este un prim-pas în domeniul acesta. În limba română, eu, cel puțin, nu am găsit un astfel de îndrumător tehnic pentru textieri și cred că va fi util multora. Pe teren, am auzit și găsesc în continuare texte ale unor piese muzicale care lasă mult de dorit, iar lucrul acesta se datorează faptului că textierii nu cunosc multe aspecte legate de rimă, de ac-

cente în cuvânt și în fraza muzicală, de sens, de corectitudine gramaticală, de alăturări de cuvinte etc.

T. H.: *Spuneți-mi, vă rog, dacă ați avut, la data scrierii cărții de imnuri din 2006, multe cântări „plăcute sufletului” dvs. care, spuneți, nu au fost preluate de comitetul de lucru de atunci! Care a fost motivul neadmiterii lor?*

B. C.: Îmi pare bine că îmi puneți această întrebare, deoarece ați nimerit din nou în miezul unui gând care m-a urmărit tot timpul în lucrul la prezenta culegere. Multe cântări nu au fost admise deoarece s-a ținut seama de o anumită diferență care se poate evidenția între „imnuri” și „cântări”. Într-o carte de *imnuri creștine* trebuie să găsim piese solemne, care să sprijine atmosfera de închinare, și există elemente specifice în dreptul unui imn, elemente care îi dau valoare liturgică. O „cântare” poate nu este atât de potrivită pentru cadrul liturgic din anumite puncte de vedere. Evident că aici suntem subiectivi, dar putem spune că, la „cântări”, se evidențiază mai mult melodia, aceasta fiind mult mai accesibilă și mai ușor de memorat decât linia melodică a unui imn. În schimb, armonia unei cântări este mult mai simplă decât cea a unui imn. Sigur că nu putem diferenția foarte clar imurile de cântări, vorbim aici doar de aspecte relative. Pe scurt, s-a dorit ca în volumul *Imnuri creștine* să păstrăm un stil solemn, mai sobru, mai potrivit cadrului liturgic, pe când, în colecția *Cântări creștine*, deși avem și anumite imnuri, cele mai multe cântări sunt de suflet, cu un mesaj pe care l-am dorit îngrijit și bine prins în exprimare și prozodie.

T. H.: *E clar că este vorba de o muncă uriașă, care, de regulă, nu se poate face în 6 ani. Dvs. ați reușit lucrul acesta! Probabil că ați fost ajutat de un colectiv de lucru ...*

B. C.: Când Dumnezeu te pune la treabă și te lași în mâna Lui, se realizează orice. Practic, nici eu nu-mi dau seama cum am reușit. Vă spun că, atunci când am văzut primul exemplar, m-am speriat – era un volum mare, gros și greu – și am simțit nevoia unui format mai mic. De aceea, acum, culegerea se poate găsi în două ediții: o ediție „de bibliotecă” și o ediție ceva mai mică, numită „de buzunar”. A fost puterea Domnului la lucru, începând de la culegerea cântărilor pe teren, punerea lor pe note, armonizare, verificare și remediere a textului până la scrierea lor, notă cu notă și literă cu literă, la computer. Dar am cerut ajutor de la câțiva cola-

boratori pentru verificarea textului și a armoniei, din dorința de a nu scăpa erori mai mici sau mai mari. În mod cert, lucrarea nu este perfectă nici din punct de vedere literar, nici din punct de vedere muzical, dar știu că s-a făcut tot ce se putea mai bine. La text m-au ajutat, cu minuțiozitatea lor caracteristică, Mirela Atomei și Magdalena Toma, iar la muzică au verificat, cu deosebit profesionalism, câte un capitol sau două, Adina Lupu, Petrică Diaconu, Dorel Neacșu și Magdalena Toma. Cel mai mare ajutor l-am primit de la Magdalena Toma, care a fost prezentă cu mare energie și bunăvoință de la un capăt la altul al acestui proiect. Mulțumiri tuturor!

T. H.: *Mai spuneți-ne și alte detalii despre conținutul cărții!*

B. C.: Lucrarea cuprinde mai multe secțiuni tematice, începând cu cântări de laudă, apoi cântări despre experiența mântuirii, despre persoana și lucrarea Domnului Hristos, cântări misionare, cântări despre căminul creștin, despre revenirea Domnului. Fiecare cântare este însoțită de un text biblic, iar lista tuturor acestor texte se regăsește la finele cărții și poate fi de ajutor în pregătirea unui subiect anume. Există o listă cu locul de proveniență al cântărilor, o listă cu autorii de muzică și de text și o listă specială cu un număr de imnuri din cartea veche care nu se regăsesc în cartea nouă, imnuri pe care le-am preluat aici, din dorința de fi la îndemâna celor care le-au îndrăgit. Este o anumită poveste legată de acestea, în sensul că, la început, nu le-am considerat potrivite aici, dar mulți mi-au spus că n-ar trebui să pierdem imnurile vechi, unele destul de cunoscute. În special, fr. pastor Dorel Neacșu a insistat și, până la urmă, am cedat. Acum le îndrăgesc și eu, după ce au fost „șlefuite”, și, cu siguranță, vor fi o surpriză plăcută pentru mulți. Mai este de menționat un capitol special, în care sunt descrise modificările de text, precum și motivele schimbărilor. Cântările preluate de pe teren au necesitat anumite modificări. Am recunoscut cu mare bucurie inspirația divină prezentă în ele, dar, acolo unde exprimarea umană a avut deficiențe, acestea au trebuit atenuate.

T. H.: *Vă mulțumim pentru aceste mărturisiri și așteptăm cu nerăbdare să cunoaștem cântările pentru a le intona spre slava lui Dumnezeu! ■*

Adresă de contact:

solascripturamoldova@yahoo.com

Telefon: 0741 072 051

Benoni Catană este poet, textier, instructor muzical și responsabil Sola Scriptura în cadrul Conferinței Moldova.

Mă voi lăsa înduplecat de voi

Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată în ce privință
Mă voi lăsa înduplecat de casa lui Israel și iată ce voi face
pentru ei: voi înmulți pe oameni ca pe o turmă de oi. (Ezechiel 36:37)

Copilul reușea să-și convingă bunicul, de fiecare dată, că încă mai are nevoie de timp pentru a se plimba cu bicicleta prin parcul atât de plăcut. Scena se repeta deja aproape deranjant. De fiecare dată, după ce expira anunțul „mai ai 10 minute”, bunicul ceda din nou, iar copilul mai câștiga timp de joacă. Un prieten al bunicului, accentuând aspectul nedidactic al jocului dintre cei doi, îl certa pe bunic și îl acuza de neseriozitate – că îl încurajează pe copil să nu ia în serios cuvântul dat. De exemplu: „«Da» al vostru să fie «da»”. Tot mai enervat de atitudinea preafericitului bunic, prietenul a insistat ca acesta să ia atitudine și să pună lucrurile în ordine. Atunci, bunicul a izbucnit:

— Nu înțelegi?! Nu lui îi acord timp atunci când mă roagă, ci mie! Pentru mine, e un privilegiu să-l mai privesc jucându-se prin parc plin de bucurie încă 10 minute.

Cunoaștem dorințele Tatălui, dar cerem mereu ca El să ne asculte propriile rațiuni exprimate în rugăciuni, care încă nu au de-a face cu mijlocirea adevărată. Gândul nostru este conectat la spectacolul concret al lumii, iar gândul Lui are de-a face cu concepte ca: „acasă”, „suflete”, „mijlocire”, „Sanctuar”. Când cineva acuză biserica, El ia această vină asupra Lui: „Nu ei sunt de vină, nu înțelegi? Este un privilegiu al Meu ...!” Și cine Îl poate contrazice pe Cel Îmbătrânit de zile? Totuși, după ce explicația este dată și gura tuturor este închisă, vocea Lui străpunge timpul, înnoind făgăduința: Vino acasă!

Făgăduința din Ezechiel 36:37 ar deveni realitate dacă poporul Său de astăzi L-ar urma pe Isus, în fiecare zi, în Sanctuar. Activitatea febrilă a lucrării de mântuire s-a mutat de pe Pământ în cer. Aici, poate fi înțeleasă cu adevărat „marea luptă” care se dă la timpul prezent pentru fiecare suflet. Singurul Mijlocitor între Dumnezeu și oameni dezvăluie, în fiecare clipă de lucru în Sanctuar, cât de prețios este fiecare suflet din

fiecare generație, cât de prețioasă este comoara încredințată lui în fiecare zi, de ce luptă El zi și noapte și nu conținește, nu renunță și nu va renunța până când nu s-a făcut o lucrare completă în dreptul fiecărui om. E uimitor ce se întâmplă în locul unde Isus a ales să rămână de aproape 2 000 de ani!

Garanția că Dumnezeu răspunde clar și direct rugăciunii de mijlocire este un privilegiu uimitor în prezent și o speranță mare pentru viitor. Cel care a înțeles că, în domeniul mijlocirii, biruința este asigurată, se roagă cu plăcere, aplicând din start regula învingătorului, aceea că „bunicuțul” îl va asculta și de această dată, cum a făcut-o întotdeauna. Îmi imaginez cât de mare este disponibilitatea și bucuria lui Dumnezeu de a ne răspunde, de a Se lăsa înduplecat: „Iată în ce privință Mă voi lăsa înduplecat de casa lui Israel și iată ce voi face pentru ei: voi înmulți pe oameni ca pe o turmă de oi.”

În timp ce Israelul (biserica) încă se joacă prin parcul lumii, bucurându-se de harul scump acordat suplimentar de „bunicuțul” care îl veghează, aceeași voce bună și dulce, cu inflexiuni inconfundabile de răbdare și dragoste, întrerupe joaca și îl cheamă acasă pe nepoțel. Câte suflete se vor mai pierde, în timp ce biserica insistă să mai rămână în spectacolul lumii, știind că are un avantaj asupra bunicului îndelung răbdător? Câte privilegii vor rămâne negustate, câte ocazii de părtășie speciale se vor risipi, în timp ce jocul, valoros numai pentru copil, își va urma cursul nestingherit? Cineva întreabă: „Până când, Doamne?” Iar răspunsul care vine din același izvor plin de bunătate, răbdare și dragoste este la fel, din nou și din nou: „Va veni o zi în care biserica își va dori să fie acasă cu Fiul, așa cum vrea «bunicul» acum!” Atunci, ea va asculta chemarea divină fără reproș. Atunci, ea Îl va urma pe Isus în Sanctuar pentru a fi unită pe deplin cu El în lucrarea prețioasă de a salva fiecare suflet de pe Pământ. ■

Romeo Asanache
este președintele
Conferinței Transilvania de Nord.

Citește **Curierul Adventist** ca să știi esențialul!

www.curieruladventist.ro

*Te poți abona la **Curierul Adventist** oricând în timpul anului.*

Abonamentele pot fi făcute la responsabilul cu literatura din comunitate.

Prețul unui abonament pe 6 luni este 21 de lei, iar pe 12 luni, 42 de lei.